

De Hoop

Het jaar 2025 werd door Paus Franciscus uitgeroepen tot een 'jubeljaar van de hoop'. Dit is niet zomaar iets leuks van de Kerk om de noodlijdende winkeliers en kleine zelfstandigen in Rome weer op de been te helpen, maar hoop heeft een diepe betekenis voor de katholieke mens en het christelijk leven. Wat betekent het als de paus een jubeljaar van de hoop afkondigt?

De hoop is één van de drie goddelijke deugden: geloof, hoop en liefde. De deugd is een levenshouding, een vaste gesteltenis om het goede te doen. De deugd maakt dat de mens in staat om het beste van zichzelf te geven.

De mens die deugdzaam is zet al zijn krachten in om te zijn zoals God het bedoeld heeft, om te zijn zoals Jezus. Goed leven is God en je naaste beminnen met heel je hart, heel je ziel, met al je krachten.

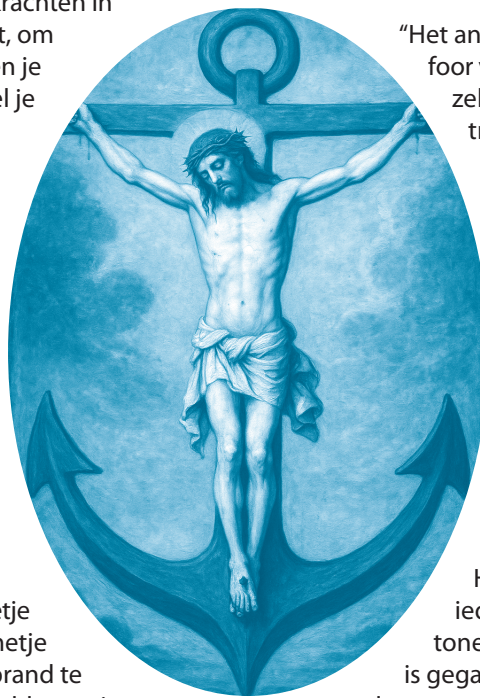
Jezus leert ons dit samen met onze heilige Moeder de Kerk. Als mens ontwikkel je daarmee innerlijke vreugde, beheersing en gemak om met moeilijke zaken om te gaan. En je brengt de Goddelijke liefde in de praktijk, waarmee het einddoel delen in de hemelse vreugde in zicht komt.

Hoop is als een klein vlammetje, een klein lichtpuntje in de duisternis, een bron die kracht in je naar boven haalt die je niet verwacht. Het kleine vlammetje kan een vuur worden. Een klein vlammetje kan voldoende zijn om een grote bosbrand te veroorzaken, een brand die bijna niet te blussen is.

Wij bouwen in onze tijd op zekerheden. Als er geen zekerheid is dan beginnen we er niet aan: een reis, een studie, werk, een huwelijk, priesterschap. Het resultaat moet duidelijk meetbaar zijn en alle angst, twijfel en onzekerheid moeten afgedekt zijn. Maar is dat wel zo? Kun je alles in het leven afdekken?

We hebben wel geloof, maar daar moet ook een verlangen aan gekoppeld zijn, een stevig verlangen dat maakt dat je ergens naar uitkijkt zonder dat het met wiskundige zekerheid vast te stellen is, een avontuur. Overgave en vertrouwen zijn kenmerken van het geloof, hoopvol uitkijken naar. Anders is het te veel gebaseerd op berekening en te weinig op overgave en leeft er geen blijde verwachting. Iets wat met hoop wordt verricht, maakt dat als het resultaat er is, de vreugde groter en de blijdschap intenser is. De hoop maakt het leven rijker en zinvoller.

Grote schepen maar ook kleine plezierbootjes hebben altijd een anker aan boord. Het schip bergt een anker juist vanwege het avontuur. Iedere reis is een avontuur en een zeker risico. Stormen, stromingen, wild water; het anker is een redmiddel, een zekerheid te midden van woeste golven en angstige situaties. Het symbool van de hoop is dan ook het anker.

“Het anker van de hoop” verwijst naar de metafoor van een anker als symbool voor stabiliteit, zekerheid en hoop. Vooral in de christelijke traditie, zoals St. Paulus het beschrijft in de brief aan de Hebreëën. Het anker houdt een schip op zijn plaats en zo wordt hoop gezien als iets dat je vasthoudt te midden van stormen en onzekerheden. In de Bijbel wordt dit anker geplaatst achter het voorhangsel in de tempel, wat duidt op Jezus als het anker dat ons voorgaat in de hemel. Geloof is de zekerheid dat alles waarop we hopen werkelijkheid wordt. Het overtuigt ons van de waarheid van wat we niet zien.

Hebreëën 6,11: ‘Maar ik zou wensen dat ieder van u dezelfde vurige ijver blijft tonen, totdat uw hoop geheel in vervulling is gegaan.’ En in vers 12: ‘Ge moogt niet lui worden, maar moet een voorbeeld nemen aan hen die door geloof en geduld deel krijgen aan de beloften.’

De schrijver van de brief aan de Hebreëën gebruikt hier het anker als symbool voor hoop. Een anker zorgt ervoor dat een schip vastligt, juist als er stormen komen. Dat het schip niet afdrijft naar gevaarlijke rotsige plekken. Het anker maakt dat het schip veilig ligt tot de storm voorbij is.

Onze hoop is ons anker. Het zorgt ervoor dat onze ziel op Gods redding gericht blijft, ook als de omstandigheden in ons leven moeilijk zijn, als de stormen ons leven teisteren. Door wat Jezus heeft gedaan, is er hoop voor ons. Deze hoop is als een vertrouwen. Dit is niet een vermetel vertrouwen, een hoop in de zin van ‘ik hoop maar dat...’ De hoop die onze ziel verankert, is de vervulling van Gods beloften aan ons, vervuld in Jezus Christus.

Colofon

Parochieblad Willibrordus

Oss - Berghem - Haren - Macharen

Contactgegevens

Parochiecentrum en administratie:

Koornstraat 6, 5341 BR Oss

Telefoon: 0412 856410

E-mail: info@parochiewillibrordus.nl

Website: www.parochiewillibrordus.nl

Bereikbaar op maandag, dinsdag, woensdag en vrijdag
van 09.00 - 15.00 uur

Rekening Rabobank: NL34 RABO 0140405682

Pastoraat en pastorie Oss

Pastoor R. Kerssemakers

Kapelaan Q. Kerckhofs

Kapelaan N. Eyyalil

Begijnenstraat 1, 5341 BC Oss

Telefoon: 0412 622015

E-mail pastoor: pastoor@parochiewillibrordus.nl

E-mail kapelaan: kapelaankerckhofs@parochiewillibrordus.nl

Pastoraat en pastorie Berghem

Kapelaan Q. Kerckhofs

Julianastraat 37, 5351 AL Berghem

Telefoon: 0412 401215

E-mail: kapelaankerckhofs@parochiewillibrordus.nl

Koster

Dhr. Richard Radoes

Telefoon: 0412 856410

E-mail: kosteross@parochiewillibrordus.nl

Parochiebestuur

Pastoor R. Kerssemakers

Voorzitter

Mevr. H. Eppink-Beyer

Secretaris

Dhr. A. van Grinsven

Bouwz. Grote Kerk

Dhr. A. van Rossem

Algemene zaken

Dhr. P. Koenen

Penningmeester

Mevr. V. van Vliet

Communicatie

Kerkhof

E-mail: beheer@parochiewillibrordus.nl

Redactie Parochieblad

Mevr. Valerie van Vliet

Pastoor Kerssemakers

Diaken Raaijmakers

Opmaak

EVOgraphics, Erik van Oosten

Redactieadres

Koornstraat 6, 5341 BR OSS

E-mail: info@parochiewillibrordus.nl

Volgende uitgave: december 2025

Kopij aan te leveren vóór 23 november 2025

Willibrordus Parochie

M.O.O. (Grote Kerk) te Oss

Heilig Hart te Oss

Sint Willibrordus te Berghem

Sint Lambertus te Haren

Sint Petrus' Banden te Macharen

Ongeacht of de stormen waarmee we te maken krijgen te maken hebben met dood, verlies, echtscheiding, financiële problemen, een gezondheids crisis of een andere ramp. Hoop geworteld in Christus is het anker dat altijd houdt.

Een jaar van de hoop geeft ons de gelegenheid om met St. Paulus te kunnen zeggen dat de hoop ons vreugde brengt, zelfs in de beproeving. "Laat de hoop u blij maken, houdt stand in de verdrukking." (Rom. 12,12) De hoop drukt zich uit en voedt zich met het gebed. In het bijzonder met het Onze Vader, de samenvatting van al wat de hoop in ons doet verlangen.

Getekend pastoor Roland Kerssemakers

Catacomben in Rome

In onze Willibrordus Parochie

Huwelijk:

2 april 2025 - Kerk Berghem

Balta Ilija

en

Ruth Theodora Caspar Segers

28 juni 2025 - Kerk Oss

Luc Christian Hubertus Lomme

en

Amber Ambrosia Henrica Maria Vervenne

Like ons op

Parochie H. Willibrordus Oss

Uit de bestuursvergadering van de Willibrordus parochie

Een parochie is net een bedrijf. Die kunnen priesters niet alleen runnen. Daarom heeft elke parochie een bestuur. De belangrijkste missie van dit bestuur? De parochie financieel toekomstbestendig maken! Bij deze een kleine uiteenzetting van wat er zoal wordt besproken in een bestuursvergadering.

Visserkerk

Na enkele jaren van niet gebruik en leegstand is overgegaan tot verkoop van de Visserkerk. Het kerkbestuur heeft na overleg met het bisdom de Visserkerk verkocht aan een ontwikkelaar uit Oss. Voordat de bisschop zijn akkoord geeft voor een dergelijke verkoop, raadpleegt hij intern zijn bouwkundige en financiële adviseurs. Daar komen externe taxateurs aan te pas die onafhankelijk het gebouw beoordelen en een verkoopprijs voorstellen aan het kerkbestuur en de bisschop.

Het bedrag staat nu op de rekening van de parochie Willibrordus. Met de opbrengsten van de kerk gaan we uiterst zorgvuldig om. Deze worden ingezet om enerzijds renovaties te bekostigen en anderzijds om gebouwen die nu alleen maar geld kosten maximaal te laten renderen.

Grote Kerk

Zoals iedereen heeft kunnen zien, stond de Grote Kerk enkele maanden in de steigers. Deze hebben ook binnen in de kerk het zicht en het gebruik van de kerk beïnvloed. Maar het heeft ook wat opgeleverd, behalve stof en wat ongenoegen van de pastoor en koster.

Aan de noordkant zijn de kapellen voorzien van nieuwe leien die voor de komende honderd jaar niet meer vervangen hoeven te worden. Tevens is de hele waterhuishouding (afvoer) nagekeken en vernieuwd en zijn de loopgangen in de gewelven volgens de regels van de Arboret netjes aangepast (het laatste is niet te zien maar was wel verplicht).

Aan de zuidzijde zijn de bovenste vijf grote ramen voorzien van nieuwe frames, opnieuw in de muur verankerd en het glaswerk is in de ramen gerestaureerd en waar nodig vernieuwd. Eind september zou de kerk weer vrij van steigers moeten zijn. Deze noodzakelijke restauraties zijn uitgevoerd onder auspiciën van het bisdom. Van de provincie hebben we vier ton subsidie gehad. Hiermee waren de kosten niet volledig gedekt, aangezien de totale renovatie een kleine zes ton heeft gekost.

Berghem

De pastorie in Berghem wordt verbouwd tot zes luxere appartementen. De kosten van deze verbouwing, die absoluut noodzakelijk is na meer dan vijftig jaar geen onderhoud te hebben gehad, moeten door de parochie zelf betaald worden. Hier is geen subsidie mogelijk. Wat de verbouwing kost, daar mag u naar raden, maar dat ligt boven het miljoen. Met de huuropbrengsten kunnen we straks de kosten die er zijn, zoals onderhoud gebouwen, personeelskosten en onderhoud van de pastoor en de kapelaan(s), enigszins gaan betalen.

Met de verbouwing van de pastorie in Berghem wordt begonnen zodra de vergunningen binnen zijn. Hopelijk zal dat eind dit jaar zijn. Dat betekent dat we, na dit ongeveer tien jaar op de agenda te hebben gehad, het nu eindelijk na heel veel 'strubbelingen' kunnen gaan realiseren en het monumentale gebouw voor Berghem kunnen behouden.

Getekend het kerkbestuur van de Willibrordus parochie

Burgemeester komt polshoogte nemen

Brand!

De Grote Kerk had zomaar de nieuwe Notre-Dame kunnen zijn, maar gelukkig is er adequaat gehandeld toen er op 2 september brand ontstond op het dak van de kerk.

De brand, veroorzaakt door een föhn, werd snel gespot door schilders en geblust door de kundige werklieden van de brandweer. Naast een beetje schade, heeft de pastoor vooral veel aandacht overgehouden aan het voorval. De media wist niet hoe snel ze erbij moesten zijn. En op dinsdagavond stonden opeens wethouder Sidney van den Bergh en burgemeester Froukje de Jonge voor de deur. Ze wilden even met eigen ogen zien waar alle commotie over ging. Zo heeft één föhn een hoop stress, maar ook leuke bezoeken teweeg gebracht.

De liefde volgens Kardinaal Eijk

Iedereen hield begin mei zijn adem in. Zouden we een Nederlandse paus krijgen? In verschillende talkshows werd de mogelijkheid besproken. Kardinaal Eijk zei ervoor open te staan om paus Franciscus op te volgen. Maar... de Heer had andere plannen met hem. Om te beginnen: een bezoek aan de Grote Kerk in het prachtige Oss. Rome is er niks bij.

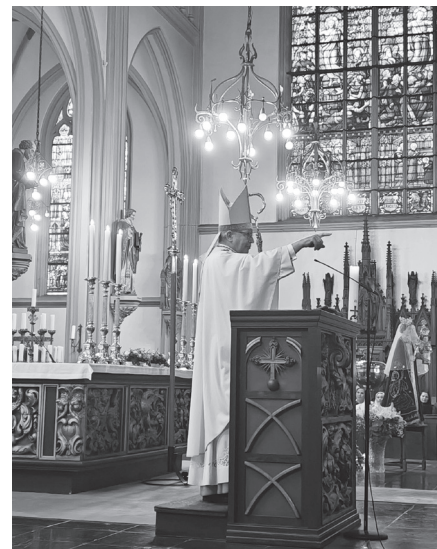
Liefde. Dat was het thema van de kardinaal zijn bezoek. Heel verrassend was dit niet, aangezien de beste man een paar jaar geleden een boek heeft geschreven genaamd 'De band van de liefde: katholieke huwelijksmoraal en seksuele ethiek'. In zijn preek werden er nog geen hete hangijzers aangesneden. Zo concludeerde hij: "Zeker rondom Pinksteren is het zaak om ons te leggen in de handen van de Heilige Geest, die niemand minder is dan de in persoon geworden liefde tussen God de vader en zijn zoon."

Deze hangijzers kwamen later wel aan bod in een vol parochiecentrum. Met name de jongeren waren goed vertegenwoordigd. Want wat had deze kardinaal te vertellen over seks buiten het huwelijk, anticonceptie en homoseksuele handelingen? Wie zijn boek had gelezen, kon de lezing al voorspellen. Kardinaal Eijk begon zijn verhaal in het verleden: de jaren 60.

Tot die tijd waren het huwelijk, seksuele gemeenschap en voortplanting met elkaar verbonden. Hierna werd deze drie-eenheid van elkaar losgekoppeld. Mensen werden individualistischer en begon hun eigen waarden en normen te krijgen. Nederlanders raakten zo gezegd van God los. Maar de Kerk bleef bij haar standpunten. "Ik ben niet conservatief of progressief, ik ben gewoon écht katholiek," aldus de kardinaal.

Maar hoe zit het dan met dat huwelijk? Kardinaal Eijk: "Bij het tweede Vaticaans concilie is dit mooi verwoord: het huwelijk moet je zien als een wederzijdse gave van man en vrouw aan elkaar. Gezinstichting is de bekroning van die gave. Paus Johannes Paulus II heeft dit verder uitgewerkt in 'De theologie van het lichaam'. Hij had het over een wederzijdse totale gave. Je geeft alles van jezelf weg: geestelijk en lichamelijk."

Hiermee bracht de kardinaal ons bij het eerste heikele punt: seks buiten het huwelijk. "Dit is geen totale gave van man en vrouw aan elkaar. Men geeft zich lichamelijk, maar niet volledig. Hierdoor is het een leugen." Wanneer we het lichamelijke deel weglaten, komen we bij heikel punt twee: "Anticonceptie maakt zelfgave aan elkaar incompleet op lichamelijk vlak." Eenzelfde reden is van toepassing op het derde heikele punt: "Homoseksuele handelingen kunnen niet

leiden tot voortplanting en zijn niet complementair. Het kan dus geen wederzijdse gave zijn."

Ongetwijfeld dacht inmiddels menig jongere na over de zonden die hij of zij al had begaan op deze vlakken. Hoe kun je zo leven? Nou, door af en toe te accepteren dat we slachtoffers zijn van de erfzonde. We maken fouten. "Maar, het juiste pad bewandelen is mogelijk door de deugd van kuisheid. Die deugd wordt een eigenschap van je als je je erop toelegt. Het is geen beperking van de seksualiteit, het geeft je vrijheid omdat je dan je impulsen in eigen beheer hebt."

Poeh, stof om over na te denken. En voor sommigen was de lezing reden voor heftige emoties. Dit werd duidelijk tijdens de vragenronde. Eén geïnteresseerde ging de discussie aan, ook over politieke onderwerpen, waarna hij ontevreden wegstormde. Als reactie hierop werd er uit frustratie door een geëngageerde jongere op de tafel geslagen. Hierna kwamen ook onderwerpen zoals de evolutie en het gemeentelijk huwelijk voorbij (ja, een gemeentelijk huwelijk telt ook voor de kerk). Terwijl Kardinaal Eijk werd bedankt voor zijn tijd en een fles wijn werd overhandigd, bleven sommigen nog met vragen achter. Gelukkig heeft onze gast een boek geschreven, waar we een hoop antwoorden op onze vragen in terug kunnen vinden. Men zou kunnen zeggen dat we ook gewoon zijn boek hadden kunnen lezen. Maar ja, dan hadden we niet op de foto gekund met een kardinaal.

Getekend Valerie van Vliet

Don Boscokoor: altijd doorgaan, totdat...

Voorafgaand aan de mis op zaterdagavond in de Grote Kerk is het altijd bewonderenswaardig om te zien hoe de leden van het kerkkoor Don Bosco vol goede moed binnenkomen. De meeste zangers en zangeressen zijn 80 en 90 plus. Bij enkele leden biedt de rollator uitkomst. Voorzitter-secretaris Harry Sprakel (86) vertelt: "Ons koor is opgericht in 1953, vlak voor de inzegening van de Don Boscokerk in de Vogelwijk. Inmiddels is die kerk afgebroken. Na de laatste mis in 1998 in de Don Boscokerk zijn we met ons koor naar de Visserkerk verhuisd. Sinds ook die kerk vijf jaar geleden werd gesloten, zingen we in de Grote Kerk."

De in Twente geboren Harry Sprakel kwam in 1965 in Oss wonen. Hij zegt: "Al vanaf de oprichting van het koor, 72 jaar geleden, is er altijd een fijne en hechte onderlinge band geweest. Behalve de repetities en de optredens tijdens de wekelijkse mis, huwelijken, begrafenissen en jubilea gingen we ook naar korenfestivals, bezochten we muziekkuitvoeringen in schouwburg De Lievekamp, maakten we talloze uitstapjes en hebben we heel wat jubilea van koorleden gevierd. Waaronder zelfs een 60- en 70-jarig koorjubileum. Met name de Cecilia-feesten waren heel gezellig. Ik houd van het samen zingen en heb altijd genoten van de variatie in ons repertoire: Latijn, Gregoriaans, Nederlandse, Duitse en Engelse liederen. De drive om te zingen voel ik nog altijd."

"Maar inderdaad, vanwege de hoge leeftijden van onze koorleden wordt het steeds moeilijker. In oktober vorig jaar vroeg onze dirigent Gerard van Schijndel ons nog of we wilden doorgaan. Onze stemmen worden ongewild toch minder en bij slecht weer wordt het voor sommigen steeds lastiger om te kunnen komen. Iedereen wilde toen echter doorgaan, maar inmiddels hebben we tot ons grote verdriet

moeten besluiten dat het verstandiger is om in september te stoppen. In 2003 hadden we nog 28 leden, nu nog maar 10. Het wordt steeds moeilijker om met voldoende leden aanwezig te zijn, om meerstemmig te zingen en nieuw repertoire in te studeren. Onze dirigent moet van ons op aan kunnen en je doet hem tekort als je geen

kwaliteit meer kunt bieden. Het doet me pijn. Ik vind het erg om er na 35 jaar mee te moeten stoppen. Ik weet zeker dat ik de gezelligheid en de saamhorigheid ga missen."

Daarom zingen we op zaterdag 6 september om 19.00 uur onze afscheidsmis. We worden daarbij begeleid door Hans van Orsouw die al 50 jaar onze organist is. Wat wel mooi is dat drie vitale zangers doorgaan om als cantor de zaterdagavondmissen te blijven opluisteren: sopraan Gonneke Corten, bariton-bas Martien van der Heiden en bas Lex Olthof."

Getekend Dick Hubertus

Catechese en het familiepastoraat

Begin september 2025 starten we weer met de verschillende groepen kinderen binnen het familiepastoraat om ze voor te bereiden op de eerste Heilige communie en het Heilig Vormsel. Alle kinderen uit de parochie mogen aansluiten. Iedereen is van harte welkom!

Het hele jaar is er ook doorlopende catechese voor alle kinderen en hun ouders. We geven onze kinderen op die manier een goede basis en leren ze over de Bijbel, we doen soms een knutselwerkje en vieren alle belangrijke feestdagen in de kerk, zoals de veertig-dagentijd, Kerst, Pasen en Pinksteren.

Elke twee weken komen we na de gezamenlijke mis op zondag van 10 uur samen in het parochiecentrum. Na een kopje koffie komen de verschillende leeftijdsgroepen bij elkaar en zijn alle ouders van harte welkom bij de catechese waar verschillende onderwerpen worden besproken. Voor de

allerkleinsten is er een crèche. Voor alle data kunt u kijken op de website van de parochie: <https://parochiewillibrordus.nl>

Heeft u kinderen die mee willen doen of hebt u kleinkinderen, burens, neefjes of nichtjes? Geef ze op! Dat kan bij pastoor Kerssemakers, de kapelaan of op zondag na de mis van 10 uur in het parochiecentrum.

Heilige Maximiliaan Maria Kolbe, een veelzijdige martelaar

Op 8 januari 1894 in Zduńska Wola in wat destijds het Koninkrijk van Polen was (onder het Keizerrijk van Rusland) werd Rajmund Kolbe geboren. Zijn vader was een wever, zijn moeder een verloskundige. Hij had vier broers, twee daarvan overleden echter aan tuberculose toen Rajmund vier en tien was. Zijn gezin was nogal arm, waardoor zij tweemaal moesten verhuizen en uiteindelijk in Pabianice hun vaste woonplek vonden.

Ouders Kolbe waren zeer gelovig en voedden de kinderen ook op in het geloof, ook al werd dat onderdrukt door het Russische Keizerrijk. Ze hadden thuis een altaar van de Heilige Maagd Maria waar ze elke dag samen baden. In 1903, toen Rajmund negen jaar oud was, zou hij bij dit altaar een visioen van Maria hebben gehad waarbij hij vroeg wat er van hem zou worden. Maria liet hem twee kronen zien, een witte en een rode. De witte zou betekenen dat hij zou volharden in reinheid, de rode dat hij een martelaar zou worden. Ze vroeg de negenjarige Rajmund of hij een van die kronen durfde de accepteren, waarop hij het besluit nam om ze allebei tot zich te nemen. Hij vertelde naderhand met tranen van blijdschap over dit visioen aan zijn moeder, die al gauw begreep dat hij door de Heer werd geroepen.

Zijn ouders hoopten eerst dat hij hun winkel over zou nemen en stuurden hem in 1906 naar een handelsschool, maar Rajmund herinnerde zich zijn roeping en stopte geen jaar later al met de opleiding. Hij ging met zijn ouders naar de paters franciscanen, die vanuit Lviv op zendingsmissie waren in Pabianice. Met toestemming van zijn ouders vertrokken de dertienjarige Rajmund en zijn oudere broer Franciszek in 1907 naar het kleinseminarie in Lviv (destijds nog Pools grondgebied).

Tijd bij de Franciscanen

Na drie jaar op het kleinseminarie werd Kolbe tot het noviciaat toegelaten; hij nam toen de naam Maximiliaan Maria aan. In 1911 legde hij zijn tijdelijke geloften af en werd naar Krakau gestuurd om verder te studeren, maar een jaar later werd hij toch naar Rome gestuurd om daar aan de pauselijke universiteiten zijn opleiding te volgen. Hij haalde in 1916 een doctoraat in de filosofie aan de Pauselijke Universiteit Gregoriana en in 1919 een doctoraat in de theologie aan de Pauselijke Universiteit van Bonventura. Hij was, naast de priesterlijke vakken, ook heel erg geïnteresseerd in de wetenschap en natuurkunde. Zo diende hij in zijn studententijd een patent in voor een ruimteschip waarmee men tussen de planeten door zou kunnen reizen.

Tijd in Rome

Maximiliaans studententijd in Rome wordt gekenmerkt door wat gebeurtenissen die hem altijd bij zijn gebleven en zijn toekomstige ondernemingen hebben beïnvloed. Toen hij met zijn eerste doctoraat bezig was, brak de Eerste Wereldoorlog uit. Zijn vader, Julius, sloot zich snel aan bij de Poolse Legioenen, de legereenheid die vocht voor een onafhankelijke Poolse staat. Hiervoor werd hij in datzelfde jaar door de Russen gevangengenomen, veroordeeld tot landverrader en opgehangen.

In zijn zeven jaar in Rome werd Kolbe ook geconfronteerd met hoe de Katholieke Kerk worstelde met het modernisme

en de secularisatie, evenals de hevige protesten tegen pausen Pius X en Benedictus XV door de vrijmetselaars. Het beeld dat hem altijd is bijgebleven is dat van banieren met een verslagen aartsengel Michaël onder de voeten van een triomferende Lucifer, die voor de ramen van het Apostolisch Paleis werden verheven. Dit raakte Kolbe zo erg dat hij, na zijn diakenwijding in 1917, met enkele medebroeders de Milita Immaculatae (vertaald "Soldaten van de Onbevleete") oprichtte. Dit was een genootschap die bedoeld was om zondaars en vijanden van de Katholieke Kerk te bekeren; ze moesten een "morele kruistocht tegen de zonde" voeren. Het was een geloofsoffensief onder leiding van Maria Onbevleete Ontvangen tegenover het defensieve beleid van de wereldkerk. Ze veroordeelden de vrijmetselarij, het zionisme, het communisme en het kapitalisme.

In 1918 werd hij gewijd tot priester, het jaar daarna haalde hij zijn tweede doctoraat en keerde terug naar de nou onafhankelijke Poolse staat, waar zijn vader zijn leven voor had gegeven.

Terugkeer naar Polen

Eenmaal terug in Polen gaf Kolbe les op het seminarie in Krakau in filosofie en kerkgeschiedenis. Daarna keerde hij terug naar Lviv om leiding te geven over het noviciaat waar hij zelf op had gezeten. Hij liep daar op een gegeven moment tuberculose op, wat in de tijd voor antibiotica enkel met rust kon worden bestreden en dus nam Kolbe die voor langere tijd.

In 1922, eenmaal volledig hersteld, besloot hij de missie van de Milita Immaculatae voort te zetten. Hij begon een maandblad genaamd Rycerz Niepokalanej (vertaald "Ridder van de Onbevleete"). Dit blad had als doel om de lezer in zijn geloof te laten verdiepen en versterken, om de ascese (oftewel een onthechting van zingenot) te benadrukken, om de gelovigen bekend te maken met de christelijke mystiek en om te strijden voor de bekering van niet-katholieken. Hij streed tevens voor een vriendelijke toon voor iedereen, ongeacht geloofsverschillen of nationaliteit.

In 1927 stichtte hij, met toestemming van het minister-provinciaal van de franciscanen en de grond van een priester, een klooster genaamd Niepokalenów (vertaald "Onbevleete", oftewel "Stad van de Onbevleete") en werd daar de eerste gardiaan van. De stad begon eenvoudig, met enkele houten gebouwen die onderdak boden aan de twee paters en negentien broeders. Vanuit dit klooster ging Kolbe verder met het uitgeven van zijn maandblad, evenals op latere punten enkele andere bladen en geschriften.

Missionariswerk in Azië

In 1930 vertrok Maximiliaan met enkele medebroeders richting Azië om daar het katholieke geloof te verspreiden. Ze kwamen eerst aan in Shanghai in China en probeerden daar een missiepost op te richten. Door onder andere gebrek aan interesse kregen ze geen toestemming van de lokale bisschop om daar een missie uit te voeren, dus ze besloten verder te gaan. Kolbe herinnerde zich toen enkele Japanse jongemannen waarmee hij samen heeft gestudeerd

Maximiliaan Maria Kolbe
Geboren: 8 januari 1894 in Zduńska Wola
Gestorven: 14 augustus 1941 in Auschwitz

in Rome, die hem destijds vertelden dat Japan missionarissen nodig had omdat het katholieke geloof daar zo onbekend was. De missionarissen vertrokken naar Nagasaki en stichtten daar een klooster, naar het beeld van het klooster dat Kolbe in Polen had opgericht. Deze noemden ze Mugenzai no Sono (vertaald "Tuin van de Onbevleete"). Vanuit dat klooster begonnen ze, evenals in Polen, een maandblad genaamd Seibo no Kishi (vertaald "Ridder van de Onbevleete"; dezelfde naam als de Poolse variant) dat het eerste katholieke blad was in Japan. Het lukte ze ook een radio-uitzending te starten. Kolbe ging hierna in 1932/1933 naar Malabar in India om daar zijn missionarisch werk verder uit te voeren.

Bij de oprichting van het klooster suggereerden de lokale geestelijken om het te bouwen in de katholieke wijk Urakami. Kolbe besloot echter om het te bouwen op de helling van een berg aan de buitenrand van de stad. Deze beslissing heeft ervoor gezorgd dat het klooster staande bleef nadat de VS in 1945 de stad aanvielen met een kernwapen. Het bestaat tot op de dag van vandaag nog steeds.

Niepokalanów

In zijn afwezigheid bleef de Stad van de Onbevleete in Polen maandbladen publiceren en groeien. In 1936 werd Kolbe door het Provinciaal Kapittel van de franciscanen teruggeroepen naar Polen en werd hij wederom benoemd tot gardiaan van het door hem opgerichte klooster en tot directeur van diens uitgeverij. Hij zette zich in om het klooster te laten groeien. Hij bouwde er een elektriciteitscentrale, treinstation en vliegveld. Er waren ook plannen om een filmstudio te bouwen en hij kreeg het voor elkaar om een radiostation te starten, dat al vlug in heel het land te

beluisteren was, ondanks de wetten die het destijds nogal moeilijk maakten. Onder zijn leiding groeide de Stad van de Onbevleete tot het grootste klooster ter wereld, met bijna 800 inwoners. Het was een welbekend en bloeiend centrum van katholieke media.

Tweede Wereldoorlog

Na de Duitse inval van Polen in september 1939 was Maximiliaan Kolbe één van de weinigen die in het klooster bleven, waar ze een tijdelijk ziekenhuis hadden opgericht. Toen de stad werd bezet door het Duitse leger werd Kolbe samen met twee paters, vierendertig broeders en een seminarist gearresteerd. Na drie maanden werden ze vrijgelaten en keerden ze terug naar het klooster. Kolbe kreeg, dankzij zijn etnische Duitse afkomst, de kans om de Deutsche Volksliste te ondertekenen. Dit zou betekenen dat hij als het ware van bijna dezelfde rechten zou genieten als een Duitse burger. Hij weigerde.

Van de Duitsers mochten de broeders religieuze geschriften blijven uitgeven, maar in veel beperktere mate. In deze periode gaven ze in het klooster onderdak aan zo'n 3000 mensen, waarvan ongeveer twee derde joods. Kolbe smeekte zijn medebroeders te volharden in de strijd tegen het nazisme. Hijzelf bleef de nazi's hevig aanvallen in zijn radio-uitzendingen en kranten.

Auschwitz

Op 17 februari 1941 werd Kolbe door de Gestapo gearresteerd en belandde hij uiteindelijk op 28 mei als gevangene in Auschwitz. Daar bleef hij in het geheim zijn priesterlijke taken uitvoeren, zoals het horen van de biecht, preken en de Heilige mis vieren. Hierdoor werd hij veelal door de SS-wachters mishandeld.

Het welbekende verhaal van Kolbe is dat van zijn dood. Er ontsnapte een keer een gevangene uit Auschwitz. De wachters konden hem niet vinden en dus besloot kampcommandant Karl Fritzsch om tien mensen uit te kiezen om te laten verhongeren in een bunker, als voorbeeld voor eenieder die nadacht over ontsnappen. De tiende man die werd gekozen, Franciszek Gajowniczek, riep in wanhoop uit: "Mijn vrouw! Mijn kinderen!" Kolbe, wetende hoe slecht de nazi's katholieke priesters behandelden, stapte naar voren en zei: "Ik ben een katholieke priester. Ik wil op de plaats van deze man sterven." Volgens een getuige, wat noch voor de Duitsers noch voor de voormalige gevangenen te geloven was, sprak de kampcommandant Kolbe aan met de u-vorm, en vroeg: "Waarom wilt u in zijn plaats sterven?" Kolbe zou hebben geantwoord: "Hij heeft een vrouw en kinderen. Ik heb niemand." Hierna mocht Kolbe in plaats van Franciszek sterven.

De tien werden geleid naar een bunker waar ze zich uit moesten kleden en werden opgesloten. Volgens een getuige, die destijds rondom de bunker werd gedwongen te werken en af en toe naar binnen kon kijken, schreeuwden de gevangenen in het begin in wanhoop en vervloekten God. Enige tijd later echter, onder invloed van pater Kolbe, begonnen ze allemaal te bidden en hymnes te zingen tot de Onbevleete Maagd Maria. Hij troostte hen, hoorde hun biechten en bereidde ze voor op de dood. Telkens wanneer men de bunker binnenkeek, keek Kolbe kalm en sereen terug, vaak knielend in gebed.

Twee weken later, zonder enig voedsel of water, moest de bunker geruimd worden. Kolbe en de drie anderen die nog in leven waren kregen een dodelijke injectie met fenol. Kolbe zou zijn linkerarm omhoog hebben geheven en rustig hebben gewacht op de dood. Na een leven zó erg toegewijd aan de Onbevleete zouden zijn laatste woorden dan ook "Ave Maria" zijn geweest. Zijn lichaam werd de volgende dag verbrand. De man op wiens plaats Kolbe stierf werd na een tijd naar een ander concentratiekamp overgebracht, waar hij door Amerikaanse soldaten werd bevrijd.

Heilig

In 1955 werd Kolbe tot "Dienaar Gods" benoemd, wat wil zeggen dat het onderzoek naar zijn mogelijke zalig- en/of heiligheid werd gestart. In 1969 werd het onderzoek positief afgerond, na het onderzoeken van twee aan hem toegekende mirakels, en werd Kolbe "Eerbiedwaardig" genoemd. Twee jaar later, in 1971, werd Kolbe door Paus Paulus VI zaligverklaard met de volgende woorden: "Wie van ons herinnert zich dat onovertroffen feit niet? 'Ik ben een katholieke priester', zegt pater Kolbe, terwijl hij zichzelf ten offer bracht – en wat voor een dood! – om het leven te redden van een ter dood veroordeelde, een hem onbekende lotgenoot, slachtoffer van wraakzuchtige vergelding. Het was een groot moment: het offer werd aanvaard. Het ontsproot aan een hart dat door versterving was gevormd, als ware het een vanzelfsprekende vrucht van zijn priesterlijke dienst."

Er ontstond wel een discussie over het martelaarschap van Kolbe. Volgens Paulus VI was Kolbe geen volwaardige martelaar, omdat hij niet in odium fidei, oftewel door haat van het geloof, stierf. Hoe heilig en heroïsch zijn opoffering al dan niet was, het was een daad van zijn christelijke liefdadigheid. Paus Johannes II bracht hier verandering in: hij maakte het heel duidelijk dat de systematische haat die de nazi's voor gehele bevolkingsdelen hadden ook per definitie een haat was van het religieuze en daarmee het christelijke geloof. Hierdoor is hem uiteindelijk ook de titel van martelaar toegekend en werd hij in 1982 heiligverklaard.

De Heilige Maximiliaan Maria Kolbe is patroonheilige van de journalistiek, gevangenen, families, drugsverslaafden, mobiele telefonie, amateur radio-operateurs en de pro-life beweging. Hij wordt afgebeeld met zijn habijt en het uniform van Auschwitz, een rozenkrans en zijn maandblad in het Pools en het Japans, waar af en toe Johannes 15:13 op wordt geschreven. Wat Kolbes leven prachtig omschrijft: "Niemand heeft een grotere liefde dan deze, namelijk dat iemand zijn leven geeft voor zijn vrienden."

Getekend Jakub Kołodziejczyk

Oktober = Mariamaand = Rozenkransmaand

De maand oktober is, naast de meimaand, een periode waarin de Kerk een speciale devotie voor Maria heeft. Ofschoon de oorsprong daarvan al dateert uit de middeleeuwen is de devotie door de jaren heen altijd in stand gebleven.

Dat komt mede door de verschijningen van Maria in Fatima, waarvan de laatste plaatsvond op 13 oktober 1917. Maria verscheen toen aan drie kinderen genaamd Lucia, Jacinta en Francisco. Maria vroeg de kinderen om dagelijks de rozenkrans te bidden tot eerherstel van haar onbevleete hart, maar ook voor de bekering van de zondaars, voor de wereldvrede en de bekering van Rusland. Feitelijk is de boodschap van Maria daarmee nog steeds heel actueel.

Devotie van de vijf eerste zaterdagen

Een aantal jaar later in 1925 verscheen Maria nogmaals aan Lucia in het plaatsje Pontevedra. Maria zei daarbij tot Lucia: "Zie, mijn dochter, zie mijn Hart omgeven van doornen, door de mensen onophoudelijk gekwetst. Troost jij mij dan tenminste en maak mijn belofte bekend: ik zal allen die gedurende vijf maanden achtereenvolgend op de eerste zaterdag (van de maand) biechten, de Heilige Communie ontvangen, de rozenkrans bidden en mij 15 minuten gezelschap houden om de 15 mysteries van de rozenkrans te overwegen met de bedoeling mij te troosten, in het uur van hun dood bijstaan met de nodige genaden voor de redding van de zielen."

Wereldwijd wordt in groeiend aantal gehoor gegeven aan deze oproep van Maria. In dit jubeljaar 2025 willen we dat ook gaan doen binnen onze parochie waarbij we starten op

zaterdag 4 oktober.
De daarop volgende data zullen respectievelijk zijn:
zaterdag 1 november,
zaterdag 6 december,
zaterdag 3 januari en
zaterdag 7 februari.

Programma

08.30 uur Heilige Mis
09.00 uur Rozenkrans
09.30 uur 15 minuten meditatie op de rozenkrans (aansluitend gelegenheid tot biecht)

Mochten we de vijf zaterdagen weten te volbrengen om Maria te troosten, dan stelt Maria ons een enorm geschenk in het vooruitzicht. Ze belooft ieder van ons bij te staan in het uur van onze dood. Wie wil dat nou niet? Persoonlijk heb ik de devotie nog nooit doorlopen, maar als kind weet ik dat mijn vader dit wel heeft gedaan. Toen hij onverwacht stierf en wij er als familie niet waren, weet ik zeker dat Maria er wel was. Dat heeft me altijd een enorme troost gegeven.

De pastoor, de kapelaan en Maria nodigen u bij deze van harte uit.
Tot 4 oktober!

Getekend Alexander van Rossem

Wij gaan haar missen, die lieve vriendelijke Elly Broeksteeg

Op 29 april van dit jaar besloot Elly om met pensioen te gaan. De pastoor, kapelaans en vrijwilligers van de Willibrordusparochie en Berghem konden dit niet ongemerkt voorbij laten gaan. Ze werd in het zonnetje gezet door de vele mensen die met haar hadden gewerkt de afgelopen jaren. Haar vrienden en burens waren ook van de partij. Er werd voor haar gezongen en opgetreden.

Door de veranderingen in haar leven die nauwelijks tegen te houden waren, moest ze zich aanpassen op haar nieuwe leven. Ze solliciteerde en kreeg bij drie instanties een baan aangeboden. Elly koos voor de pastorie en is daarom sinds 01-01-2014 als huishoudster werkzaam. Maar Elly werd veel meer dan een huishoudhulpje.

Wat zij doet lijkt misschien simpel en klein, maar haar impact is enorm. Iedereen kent Elly van haar vrijgevigheid. Ze helpt graag met vriendelijke woorden en staat altijd klaar met steun en advies. Ze biedt een luisterend oor en is erg attent. Geld en status doen Elly niets, dat bewees ze door te blijven werken voor de verschillende kapelaans tijdens haar loopbaan in de pastorie.

Ze is een trouwe medewerkster en ze keek zelfs om naar de beesten die er in de pastorietaan rondliepen. Het varkentje Betje waar ze zo dol op was werd door haar goed verzorgd. Iedere morgen als ze op de pastorie kwam, spoot ze eerst de eendenpoep van de stoep.

Elly is nieuwsgierig en haar intenties zijn zuiver. Ze bedoelt het gewoon goed. Ze is gastvrij en heeft altijd de koffie klaar met biscuits. Ze zorgde voor de kaarsen als er geen koster was, maakte de kerk op slot als de kapelaan weg was en tijdens de Open Monumentendagen kon je altijd op haar rekenen.

Ze is en blijft een waardevolle vrouw en vriendin voor de Willibrordusparochie en we gaan haar missen. Het is belangrijk dat ze meer let op haar eigen behoeften en het is nu de tijd dat zij van haar welverdiende pensioen gaat genieten.

Elly, hartelijk Bedankt!

Getekend Ineke Mulders

GERARDUSKALENDER 2026

De Gerarduskalender is weer beschikbaar.

U kunt de kalender kopen via het secretariaat in het parochiecentrum van maandag tot en met vrijdag van 09.00 tot 12.00 uur.

De prijs is € 12,50.

Het feest van Kruisverheffing

Ieder jaar vieren we op 14 september het feest van de Kruisverheffing. Meestal blijft dat feest enigszins op de achtergrond maar aangezien het dit jaar op een zondag valt, lijkt het goed om er wat extra aandacht aan te spenderen. Waar komt het feest vandaan en wat vieren we die dag eigenlijk?

“Pilatus had ook een opschrift laten maken en op het kruis doen aanbrengen. Het luidde: ‘Jezus, de Nazoreeër, de koning van de Joden’. Vele Joden lieten dit opschrift, want de plaats waar Jezus gekruisigd werd, lag dicht bij de stad. Het stond er in het Hebreeuws, het Latijn en het Grieks.” (Joh. 19, 19-20)

Als we dit korte stukje uit het Evangelie overwegen, zouden we ons kunnen afvragen waarom het opschrift boven Jezus' kruis in drie talen werd geschreven. Dit is van het allergrootste belang. Het laat ons namelijk zien dat Christus' sterven voor de hele wereld belangrijk is. Hebreeuws voor de Joden, Grieks omdat het de algemene culturele taal en handelstaal is (vergelijk het maar met het Engels vandaag) en Latijn omdat het de taal is van het Romeinse Rijk. Want wanneer Jezus predikend rondtrekt en uiteindelijk in Jeruzalem zijn lijden en sterven volbrengt aan het Heilig Kruis, is het Heilig Land niet zomaar een koninkrijk in het Midden-Oosten; het is een onderdeel van het grote Romeinse Rijk dat zich uitstrekt over het hele Middellandse Zeegebied: West-Europa, Noord-Europa en een stukje Azië. Als we er dieper over nadenken is deze context van cruciaal belang. Het zorgt er namelijk voor dat het christendom zich makkelijk kan

verspreiden. In alle grote steden, van Jeruzalem over Rome tot Constantinopel worden bisdommen opgericht waar de bisschop met zijn geestelijkheid verblijft en waar mensen de persoon van Jezus Christus leren kennen.

Die verspreiding van het christendom valt echter niet bij iedereen in goede aarde. Hoewel men in het Romeinse Rijk redelijk tolerant is richting goden van andere volkeren (men leeft in een cultuur van veelgodendom), wil men wel dat iedereen deelneemt aan de offers aan de afgoden van de staat en de cultus rondom de persoon van de keizer. En daar wringt nu net het schoentje, want de christenen willen geen goddelijke eer bewijzen aan de afgoden en de keizer. Ze sterven liever dan Christus te verloochenen en dat is dan ook wat er gebeurt. Vele christenen kiezen het martelaarschap en worden voor de wilde beesten gegooid, geroosterd, gekruisigd, verbrand of onthoofd omwille van hun geloof in Christus. Periodes van relatieve rust en hevige vervolging wisselden elkaar af. De hevigste vervolgingen vonden plaats onder de keizers Decius en Diocletianus. Terecht zei Tertullianus over de christenvervolging: “Het bloed van de martelaren

is het zaad van de christenen.” Want velen kwamen zo tot geloof. Als mensen zelfs bereid waren om te sterven voor hun geloof dan moest het wel waar zijn.

Een nieuwe periode breekt aan wanneer keizer Constantijn aantreedt als keizer. Hoewel hij een christelijke vrouw heeft, is hijzelf nog steeds heidens tot op het moment dat we in de wereldgeschiedenis de “Constantijnse Wende” zijn gaan noemen. Wanneer Constantijn in 312 een moeilijke veldslag moet leiden tegen Maxentius, krijgt hij 's nachts een visioen waarin hij het kruis ziet schitteren in een vurige glans en tot hem de boodschap gericht wordt: “Constantijn, in dit teken zult gij overwinnen.” Daarop krijgt Constantijn weer moed en, al zeker van de overwinning, tekent hij het teken van het kruis dat hij aan de hemel heeft gezien op zijn voorhoofd, laat de vaandels van het leger omvormen tot tekens van het kruis en houdt in zijn rechterhand een kruis van goud. Zonder dat er Romeins bloed vergoten wordt, wint Constantijn de veldslag waarop hij zich laat dopen door paus Silvester. Na zijn bekering vaardigt keizer Constantijn in het jaar 313 het Edict van Milaan uit, waardoor de christenen godsdienstvrijheid verkrijgen en er een einde komt aan de eeuwenlange christenvervolging in het Romeinse Rijk. Vanaf dat ogenblik zal de keizer het christendom ook actief begunstigen waardoor het de facto de godsdienst van de staat wordt.

Uit dankbaarheid voor zijn overwinning door het kruis stuurt keizer Constantijn zijn moeder, de heilige Helena, naar Jeruzalem om daar op zoek te gaan naar het ware Kruis waaraan de Heer gehangen heeft. De heilige Eusebius van Caesarea (260-340) verhaalt in zijn ‘Kerkelijke Geschiedenis’ hoe de heilige Helena het Heilig Kruis weet te vinden. Op de plaats van Golgota had keizer Hadrianus een tempel voor Venus laten bouwen. Op die manier zou het lijken alsof christenen Venus aanbaden wanneer ze de plek waar Christus werd gekruisigd bezochten. De koningin laat de tempel afbreken en begint het terrein om te ploegen en een zekere Judas begint daar te graven, op zoek naar het Heilig Kruis.

Op een diepte van twintig vadem vindt hij drie kruisen. Om te zien welk van de drie het ware kruis was, rekent men op wonderen. Zo worden zieken genezen en doden tot leven gewekt door een aanraking met het ware Kruis. De relieken van het Heilig Kruis worden door de heilige Helena naar Rome gebracht en in 325 wordt de basiliek van Santa Croce in Gerusalemme gebouwd om de relieken in onder te brengen. Deze kerk is overigens nog steeds een van de traditionele zeven bedevaartskerken van Rome.

Vanaf dat ogenblik zien we ook een accentverschuiving als het gaat om het Heilig Kruis. Men gaat de kruisbeelden rijkelijk versieren met goud en edelstenen (vandaar dat de kruisbeelden op het einde van de Veertig-dagentijd bedekt worden). In plaats van een wreed martelwerktuig leert de christenheid om ook de andere kant van het kruis te zien: de overwinning. Want door de dood van Christus op het Kruis werd de dood gedood. Door het Kruis kwam voor de duivel de dood en voor ons het leven. Met het wapen van het Kruis werd de duivel ontwapend. Door de verheffing van het Kruis werd de duivel vernederd. En door de vernedering van de Mensenzoon werd de mensheid verheven. Daarom zegt de Heer tot ons: *"De Mensenzoon moet omhoog worden geheven, zoals Mozes eens de slang omhoog hief in de woestijn, opdat een-*

ieder die gelooft in Hem eeuwig leven zal hebben." (Joh. 3, 14). Wij hoeven het Kruis dus niet te vrezen. Laten ook wij het vaandel van het Heilig Kruis heffen, want het is het teken van onze overwinning. En dat is de kern van het feest van Kruisverheffing: Dat wij door het kruis een ladder hebben van de aarde naar de hemel en van de dood naar het leven. Of om het met de woorden van de heilige Sophronius (560-638) te zeggen: *"Het is het feest van het Kruis, wie zou het niet verheffen? Het is de triomf van de verrijzenis, wie zou niet vervuld zijn van vreugde? Eerder leidde het Kruis tot de verrijzenis, nu leert de verrijzenis ons het Kruis kennen. De verrijzenis en het Kruis zijn de trofeeën van onze verlossing."*

"Het kruis waaraan uw Zoon gehangen heeft Gij gesteld tot teken van ons heil; dat kruis waaraan Hij eens de dood gestorven is, werd onze levensboom. Daar op het kruis werden de machten van het kwaad gebonden, werd onze dood gedood, door Christus onze Heer."
(Prefatie van het feest van Kruisverheffing)

Getekend kapelaan Quinten Kerckhofs

In onze Willibrordus Parochie

Vormelingen 9 juni 2025:

- Olliver Alexander
Albertus Tjon Soei Len
- Chris Christiaan Anton
Maria van Gorp
- Joshua Aron Benjamin
Athanasius Nederkoorn
- Djelena Anna Elisabeth
Maria Smeijers
- Liam Liam Jason
Huismans
- Sofia Miranda
de Figueiredo-Ribeiro
- Jessa Yvonne Alejandrita
Sieben
- Vina Petra Romy Sieben
- Jessika Allison Napier
Reid
- Demi Marietje Jolanda
Ploegmakers
- Thobias Laurentius
Johannes Thissen
- Sebastiaan Theodorus
Petrus Thissen
- Megan Charly Johanna
Stook
- Aeron Adrianus Petrus
Johannes Emmanuel
van Ballegooij
- Luca Lucas Maria
van der Wielen

Bezinningsdagen voor gelovigen van 30-60 jaar

14-16 november 2025 Bezinningshuis "Regina Carmeli" in Sittard

Inleider: Pastoor M. Otto
Limbricht

Thema: "Maar ... God heeft het laatste woord"
Meditaties over het boek van de Apokalyps. Het laatste boek van de H. Schrift zegt iets over de moeilijkheden en vervolgingen die over de christenen kunnen komen, maar laat ook zien dat God in alles het laatste woord heeft: een serieuze, maar ook bemoedigende boodschap.

Begin: Vrijdag 14-11, 17.00 – Sluiting: Zondag 16-11, 16.00 uur
Plaats: Bezinningshuis "Regina Carmeli",
Kollenberg 2, 6132 AL Sittard
Kosten: € 200,- ; korting mogelijk voor werklozen
Opgave: Bezinningshuis "Regina Carmeli"
Mail: reginacarmelizrg@gmail.com, Tel. 06-39459433

Van heinde en verre kwamen de genodigden

Het jubileum van kapelaan Nevin Eyyalil

Een grote gemeenschap van Indiase jonge en oudere gasten waren samengekomen in de voor deze gelegenheid prachtig versierde kerk. Opgegroeid in het culturele en religieuze milieu van het land, ademt de gemeenschap de geest van India en wordt door de mensen erkend als een van de religies van India. De Sint Thomas-christenen zijn hindoeïstisch in cultuur, christenen in religie en oosters in liturgie.

De eucharistieviering werd opgevoerd in de syro-malabarse ritus van de Sint Thomas christenen te Kerala. Iedereen die kennis heeft gemaakt met Kapelaan Nevin Eyyalil raakt er al snel van overtuigd dat het een man is met een hart, zo groot en ruim als God kon toedelen aan een nederige sterveling. In de Sint Willibrorduskerk luisterden we naar die prachtige, harmonische klanken en liederen. Het was moeilijk om niet opgewekt te zijn wanneer je naar de aanwezige jongeren keek die allemaal deelnamen aan de ceremonie. Kapelaan Nevin omringd door een delegatie van deze gemeenschap, was bescheiden maar zeer vereerd met het feest voor zijn 12,5-jarig jubileum.

We hebben kennis mogen maken met de rituelen uit zijn geboorteland. Het was zeer zeker de moeite waard om dit te mogen ervaren. We vierden dezelfde Eucharistie, de offermaaltijd van Jezus Christus, maar de accenten zijn in iedere liturgie verschillend en ze vullen elkaar aan.

Na de viering werden we uitgenodigd om op z'n Hollands koffie met gebak te nuttigen. Ondertussen kwamen er allerlei Indiase gerechtjes op tafel te staan. Er werd gepraat, gezongen, gedronken en gegeten. Ik ben ervan overtuigd dat kapelaan Nevin terugkijkt op een volwaardig, feestelijk jubileum.

Getekend Ineke Mulders

Trouwen in de kerk, waarom?

Je bent verliefd, je wilt met elkaar verder en misschien wil je trouwen. Twee mensen die elkaar de liefde verklaren en samen verder door het leven willen gaan als man en vrouw, in het bijzijn van God, ... het is een groot mysterie. Het is veel meer dan een samenlevingscontract waarin je de wederzijdse verplichtingen op je neemt.

Echte liefde is liefde die niet gebonden is aan een bepaalde periode of aan bepaalde omstandigheden maar die duurt zo lang als jullie samen leven. Elkaar liefde willen schenken en je leven aan elkaar toevertrouwen, misschien ook leven mogen doorgeven aan kinderen is een groot fundament van onvoorwaardelijke liefde voor elkaar. Het is niet alleen feestelijk maar ook een sterke genade te midden van alle menselijke onzekerheid en zwakte. Het is een bron van kracht, wijsheid en hoop.

In onze parochie geven we huwelijksvoorbereiding om je op weg te helpen naar die mooie dag, om te begrijpen en

te praten over wat een huwelijk inhoudt. Onder begeleiding van een paar echtparen en pastoor Kerssemakers. Er komen verschillende onderwerpen aan bod, zoals:

- *Huwelijk als sacrament*
- *Communicatie en vergeving*
- *Seksualiteit*
- *Relatie met God*
- *Relatie met je naaste*
- *Liefde en toewijding; tijd voor elkaar nemen*

Willen jullie graag trouwen in de kerk of ken je iemand die interesse heeft in een huwelijksvoorbereiding? Geef je dan op bij Pastoor Roland Kerssemakers. In oktober/november 2025 starten we weer met een nieuwe groep.

Van harte welkom!

Getekend team huwelijksvoorbereiding

Gezocht:

Vrijwilligers voor het schoonhouden van de Kerk van Macharen!
Hebt u interesse? Bel dan: 0412-492439

Wist u dat...

...op zaterdag 2 augustus het zilveren huwelijk van Fedor en Marcela Broers-Salcedo is gevierd in de Heilige mis? Proficiat aan het stel. Dat hebben jullie goed volgehouden!

...er op 27 april in de Heilige mis twee zegeningen waren? Hans Pennings werd met een hoop gevlag gezegend als de nieuwe koning van het Sint Joris – Sint Sebastiaan Gilde. Lang leve de koning!

...de tweede zegening op deze zondag werd uitgesproken over Patrick en Suzanne Dappers? De twee startten die dag met hun Camino naar Santiago de Compostella. Wie hen heeft gevolgd op de app Polarsteps, weet dat de twee na 47 dagen en bijna 1000 kilometer lopen een prachtige ervaring en vele blaren rijker waren.

...de jonge eigenaar van de kerk in Haren de aandacht trok van het Brabants Dagblad? Een oplettende journalist vond het zo bijzonder wat er in de kerk gebeurt, dat hij wel anderhalve pagina heeft gewijd aan Stijn Lansdaal. Op woensdagavonden stelt hij zijn kerk open voor belangstellenden om een rozenkrans te bidden. Wat hij verder gaat doen met de kerk, weet hij nog niet precies, maar het zal absoluut niks in de trant van een discotheek worden.

...er de afgelopen tijd alweer verschillende huwelijk zijn voltrokken in onze kerken? Er zit er binnenkort nog zeker één aan te komen. Heeft u nu ook zin om te gaan trouwen? Sluit dan vooral eens aan bij de huwelijksvoorbereiding die in oktober/november weer start.

...een hele ploeg vrijwilligers tijdens de renovaties van de Grote Kerk wekelijks al het stof weg poetsen? Dit is een hoop werk, maar de pastoor en koster zijn er ontzettend blij mee!

...de sacramentsprocessie dit jaar weer door een hele menigte werd gevolgd? De tocht was weer erg inspirerend. De pastoor droeg deze keer wel een iets minder zware monstrans, anders was het lastig vol te houden.

...er nog steeds vrijwilligers nodig zijn? Vooral de koren kunnen nieuwe stemmen gebruiken. Zingt u weleens onder de douche en denkt u dan: dat klinkt zo gek nog niet? Kom dan vooral eens meekijken/-luisteren/-zingen bij een repetitie van een van onze koren. "Laten we zo lang mogelijk zingen onderweg: de weg wordt er minder eentonig door." – Vergilius, Romeins dichter

...u als vrijwilliger eens in de twee jaar recht heeft op een geheel verzorgde **vrijwilligersdag**? Op **21 september 2025** staat er weer een gepland. Om 14 uur wordt er verzameld bij het parochiecentrum, waarna we met zijn allen naar de Paters Franciscanen in Megen fietsen voor een gezongen lof met rozenkrans gebed. Aansluitend is er tijd voor koffie en een kleine rondleiding in en buiten de kerk. Zoals altijd wordt de vrijwilligersdag goed afgesloten in de Osse pastorietaan met een buffet, een drankje (of twee) en een hoop gezelligheid.

Is de paus katholiek?

Deze vraag kwam ooit eens in een bekende komedieserie naar voren. Hij was retorisch bedoeld, ofwel het antwoord was op voorhand al bekend. Mijn Poolse schoonvader was een man die ook regelmatig met een grappige opmerking kwam. Een van zijn vaste vragen die vaak voorbij kwam was: “Weten jullie wat er komend weekend is?” Iedere keer traptten we er toch weer in: “Nee.” Zijn antwoord dan was: “Een reünie van pausen.” Lang was dat natuurlijk niet mogelijk, totdat paus Benedictus XVI in 2013 mijn schoonvader te kijk zou zetten door af te treden. Zijn opvolger paus Franciscus en zijn voorganger ontmoetten elkaar enkele keren, beiden in het bekende witte gewaad. Mijn schoonvader heeft dat niet meer mee kunnen maken en ook beide pausen ontmoeten elkaar helaas niet meer.

In het katholieke Polen was het ambt van paus vanzelfsprekend altijd al belangrijk, maar het werd helemaal tot in ere verheven toen Karol Wojtyła als eerste Poolse paus werd ingewijd. Hij werd in 1978 de eerste niet-Italiaanse paus sinds de ruim 400 jaren ervoor. Polen had een lange nasleep na afloop van de Tweede Wereldoorlog: veel inwoners wisten zelf vaak niet meer of ze nu Russisch, Duits of toch Pools waren. De impact op Polen van de uitslag van het conclaaf in 1978 is dan ook niet voor te stellen. Ineens leek alles weer mogelijk. Men kreeg weer energie en er leek volop perspectief voor het land! Ruim een half jaar later, toen hij zijn geboorteland voor het eerst bezocht na de uitverkiezing, werd hij dan ook als een God ontvangen. Tijdens zijn negen dagen durende bezoek, ontmoette hij dagelijks een miljoen mensen. Polen telt er tussen de veertig- en vijftigduizend, dus hij had nog lang niet eens iedereen gezien.

In Krakow, niet ver bij zijn geboorteplaats Wadowice vandaan, was speciaal voor het bezoek een enorm altaar

gebouwd. Karol Wojtyła heeft als Poolse paus zijn landgenoten een hart onder de riem gestoken. Daarnaast wordt hij gezien als degene die door zijn aantreden een eerste stap heeft gezet tegen het communisme en de val van het IJzeren Gordijn. Hetgeen hij sinds zijn bezoek in 1979 altijd herhaalde naar de Poolse katholieken: *“Nlech zstapi Duch Twój... i odnowi oblicze ziemi.”* Dit komt uit Psalm 104 (103), 1ab i 24ac. 29b-30. 31 i 34 (R.: por. 30). De Nederlandse versie vertaalt dit als volgt: “Neemt Gij hun geest weg, dan sterven zij, en keren weder tot hun stof. Zendt Gij Uw geest uit, dan worden zij herschapen, en Gij vernieuwt het aanzicht van de aardbodem.” Jaarlijks keert deze psalm terug tijdens de Poolse liturgie en het refrein wordt dan uit volle borst door alle kerkgangers meegezongen. Velen relateren dit dan aan ‘hun’ Poolse paus. Hij voegde er in Polen tijdens bezoeken standaard aan toe: *“tej ziemi”*, wat staat voor ‘deze grond’. Daarmee bekrachtigde hij nog eens dat hij dan wel uit Polen vertrokken is, maar zich voor het land blijft inzetten.

Deze psalm, uit de Paastijd, wijst op vernieuwing en de rol van de krachten van God hierbij. De uitleg erbij is dat deze krachten via het inademen bij mensen binnenkomen. De adem zorgt tegelijkertijd voor rust: ‘mensen op adem laten komen’. Zo ontstaat er focus op de kern van de mens. Dit is ook net waar men in Polen op dat moment aan toe was. Eigenlijk had de uitverkiezing niet beter kunnen vallen. Poolse katholieken, maar stiekem ook de niet-katholieken, leken kracht gevonden te hebben om verder te gaan met de opbouw van hun land na alle oorlogen en onderdrukking. De spanning destijds werd er goed ingehouden, want het conclaaf duurde drie dagen en kostte acht stemrondes. Het volgde ook redelijk snel op het vorige conclaaf, want de voorgaande paus Johannes Paulus I overleed binnen een maand na zijn uitverkiezing. De kardinalen hadden dus waarschijnlijk net thuis hun koffers uitgepakt, toen ze weer terug konden naar Rome. Een overzicht van stemronden toonde aan dat tijdens de eerste stemronde Karol Wojtyła nog niet eens in beeld was, terwijl de laatste drie rondes tussen hem en kardinaal Benelli gingen. Laatstgenoemde was een goede vriend van de overleden paus.

Zelf was ik nog geen jaar oud toen Paus Johannes Paulus II werd ingewijd. Hij koos de naam als eerbetoon aan de voorgaande paus. Hij gaf daarbij een teken af van continuïteit binnen de katholieke kerk. Hervormingen waren al doorgevoerd, nu was het zaak deze lijn voort te zetten. Ik had nooit gedacht – na zijn dood – ooit zijn ouderlijk huis te betreden. In zijn geboorteplaats Wadowice, recht tegenover de kerk die zijn eerste ‘werkgever’ was, is zijn huis omgebouwd tot een museum. Nog dagelijks staan hier rijen mensen voor de deur om alleen of onder begeleiding van een gids naar binnen te mogen. Zodra je binnentreedt, hoor je in iedere ruimte overal zijn stem die bekende en minder bekende uitspraken doet. Je ziet niet alleen zijn gewaden, maar ook de primitief houten ski’s waarmee hij ‘s winters, ook toen hij paus was, vaak de bergen trotseerde. Indruk maakte ook zeker de kogel en de kleding die hij droeg toen er in 1981 een aanslag op hem werd gepleegd op

Een reünie van pausen

het Sint-Pietersplein. Een prachtig verhaal hoe de paus de aanslagpleger in zijn cel heeft opgezocht en vergifenis bracht. De dader heeft na de paus' dood zijn graf nog verschillende keren bezocht.

We zijn inmiddels twee pausen verder. Paus Benedictus die het stokje in 2005 overnam, heeft altijd bijzonder goed de band van de Poolse paus met zijn geboorteland begrepen. Hij begreep ook dat deze band een veel diepere betekenis had. Nog geen jaar later na zijn aantreden bezocht hij Polen en hij heeft altijd Karol Wojtyła aangehaald in preken en hem voluit geprezen. Een bijzondere stap van hem was toen hij brak met traditie om na acht jaar te besluiten om af te treden. Lastig om daar een mening over te hebben. Wel heb ik van 'dichtbij', vaak in Polen zijnde, preken van Johannes Paulus II gevolgd en hem zien lijden in zijn raam aan het Sint-Pietersplein: hij wilde ontzettend veel, maar hij kon het niet. Door zijn ziekte leek hij gevangen in zijn eigen lijf. Er was in de laatste jaren van zijn leven geen schijn meer van de jonge en kwieke man die in 1978 aan het roer kwam. Hij was onverstaaanbaar en hij was voortdurend met zichzelf en zijn gezondheid in gevecht. Wel bleef hij van de hele wereld respect houden en hij verloor daarbij zijn rol als kerkvader absoluut niet. Je kunt je de vraag stellen of dit menselijk is voor de persoon en of hij nog geschikt was voor de functie en verantwoordelijkheid.

Ook de volgende paus Franciscus liet herhaaldelijk respect blijken voor Karol Wojtyła. Dit blijkt uit zijn bezoeken aan Polen en hoe hij over zijn eerdere voorganger sprak. Met name haalde hij de rol van de Poolse paus aan die hij speelde bij de Wereldjongerendagen om het katholieke geloof en de betrokkenheid al op jongere leeftijd kracht bij te zetten. Geen wonder dan ook dat Franciscus zijn voorganger in 2014 heilig liet verklaren. Paus Johannes Paulus II wordt daarnaast herinnerd als een paus die zich inzette voor wereldvrede, oecumene en de mensenrechten. Afgelopen jaar hebben we – tegenwoordig kan dat online – gevolgd welke rook er uit de bekende schoorsteen zou komen. Polen graptten al dat het vast geen Poolse paus zou worden, want die blijven veel te lang op hun positie zitten. Na paus Pius IX was Johannes Paulus II met zijn bijna 26-jarige pontificaat de langstzittende. Er waren drie Poolse kanshebbers, maar echt veel kans zouden ze niet maken. Dit was echter ook zo in het geval van Karol Wojtyła, maar deze keer koos men voor het eerst voor een Amerikaan. Poolse bisschoppen ondersteunen de uitverkiezing van paus Leo XIV en appelleren de Heilige Geest, 'opdat hij de nieuwe opvolger van Petrus steunt met wijsheid, moed en heiligheid bij het leiden van de Kerk van Christus op de wegen van de wereld van vandaag.'

Getekend Stef Koning

In onze Willibrordus Parochie

Communicanten:

- 06 april 2025
Jeson Heesters
- 25 mei 2025
Jagoda
- 25 mei 2025
Julia
- 1 juni 2025
Nashla van Dijk
- 8 juni 2025
Olliver Tjon Soei len
- 8 juni 2025
Joshua Nederkoorn
- 8 juni 2025
Aeron van Ballegooij
- 8 juni 2025
Chris van Gorp

Uitgeleide gedaan vanuit onze Willibrordus Parochie

Naam overledenen:

- ✠ Han van der Heiden
- ✠ Rini van Gaal
- ✠ Leida Hoeks-van der Drift
- ✠ Ria Sijmens-Luijtelaar
- ✠ Vini Torres-Janssen
- ✠ Lambert Bimbergen
- ✠ Maria van Asseldonk-van den Elzen
- ✠ Hans Nelissen
- ✠ Riet van Dinther-van Grunsven
- ✠ Tiny van Zuylen

Leeftijd

- 85 jaar
- 84 jaar
- 93 jaar
- 92 jaar
- 17 jaar
- 88 jaar
- 91 jaar
- 80 jaar
- 82 jaar
- 90 jaar

“Doet dit om Mij te gedenken”

In het Vaticaanse document voor de Implementatie van het synodale proces voor de komende drie jaar staat onder paragraaf 3.2 “Investeren in concrete praktijken”, ook “het promoten van meer levendige participatie in de zondagse viering” genoemd. Hoe zou Christus die participatie willen, lijkt mijn de centrale vraag om allereerst onderscheidend bij stil te blijven staan. En kunnen we weten wat Christus wil?

Consecratie en offer opdragen

Op Witte Donderdag zei Jezus bij de instelling van de consecratiewoorden: “Doet dit om Mij te gedenken”. Dat wil Christus dus. De priester doet dit in de persoon van Christus door de consecratiewoorden in de Mis uit te spreken: “want dit is mijn lichaam”, waardoor het sacrament van de Eucharistie onder ons komt. En door de woorden “want dit is de kelk van mijn bloed... dat voor u en voor velen vergoten zal worden...” waardoor het sacrament onder ons komt en het kruisoffer tegenwoordig gesteld wordt. Door de Heilige Geest valt de tijd weg en staan wij net als Maria, Sint Jan en Maria Magdalena onder het kruis op de Calvarieberg. Een grotere **participatie van de priester** in het kruisoffer van Christus, doordat hij consecreert en als sacramentele vertegenwoordiger van Christus die het misoffer opdraagt, is er niet.

Hoe kan de participatie van de gedoopte gelovige bij het Misoffer zijn? Laten we kijken naar Maria die onder het kruis stond en waarvan Simeon voorspelde dat een zwaard haar ziel zou doorboren. Maria had een intens verdriet over het lijden van Jezus en de afwijzing van Jezus door veel mensen.

Wij kunnen in haar medelijden delen. Als gedoopten zijn wij aan de Heer verbonden en lijden met Hem mee. En door dat medelijden kunnen we ook eerherstel brengen voor degenen die onverschillig blijven met betrekking tot de kruisdood van onze Heer.

De participatie van de gedoopte gelovigen bestaat verder in het in verbondenheid met de priester opdragen van het offer van Christus, welk opdragen geformuleerd wordt met de woorden van de Romeinse Canon direct na de consecratie: “Vandaar dat wij, o Heer, uw dienaren maar ook uw heilig volk... een onbevleete offerande, het heilig Brood... aan uw verheven majesteit aanbieden”. Als gedoopte gelovige, als lid van de Rooms-Katholieke Kerk of deel van het mystieke lichaam van Christus, kan je het offer van Christus mee opdragen. Als gedoopte gelovige ben je verbonden aan Jezus en Hij aan jou. Al het Zijne is het jouwe en al het jouwe het Zijne. Dus ook Zijn offer. Een groter offer kan je aan God de Vader niet brengen dan het **participeren in het opdragen van het offer van Christus**.

Tevens staat in de opdracht van Jezus aan de priester: doet dit - waarom, met welke intentie - om Mij te gedenken. En, zo na die consecratiewoorden, wat zou dat gedenken van Jezus zijn? Het maakt deel uit van de consecratiewoorden, Jezus gaf zijn leven: “tot vergeving van de zonden”. Door het kruisoffer, door het misoffer, kunnen onze zonden vergeven worden.

Confiteor, schuld belijden

De consecratiewoorden en het opdragen van het offer van Jezus zijn ingebed in de Heilige Mis. En God betreft er altijd de mens bij. De priester op geheel eigen wijze, maar ook alle gedoopte gelovigen. Alle gebeden van de Mis staan in een logische volgorde en alle gebeden staan in dienst van het “doet dit om Mij te gedenken”, het opdragen van het Misoffer tot vergeving van de zonden. Als Jezus dan zijn leven gaf tot vergeving van zonden, dan is het wel logisch dat er eerst aan het begin van de Mis een belijdenis van zonden, het Confiteor opgenomen is. Dat moet niet zomaar een gedachteloos opzeggen van een gebed zijn, maar een echte belijdenis. Want als Jezus gestorven is tot vergeving van zonden, dan is het wel belangrijk dat deze zonden eerst beleden en vervolgens vergeven worden. Als wij oprecht die zonden belijden, dan mogen we erop vertrouwen dat deze vergeven worden als de priester in verbondenheid met de gekruisigde Heer, vervolgens het sterke gebed uitspreekt: “Kwijtschelding, vrijspraak en vergiffenis van onze zonden verlene (door het Misoffer) ons de almachtige en barmhartige Heer”.

Dat Confiteor hangt ook samen met de communie. Als we geen zonden belijden, of erger, als we onze zonden niet willen belijden of onverschillig zijn en zonder zelfonderzoek communiceren, dan kan dat onwaardig communiceren een oordeel worden. Logisch, als Jezus tot jou komt in de communie en jou aantreft als zondaar die geen spijt heeft over zijn zonde. Wat kan Hij anders doen dan dat veroordelen.

Offerande, ons offer

Een belangrijk punt van **participatie in de Mis is de offerande**. Brood en wijn worden aangedragen naar het altaar en klaargemaakt “opdat het voor ons worde het Lichaam en Bloed van... onze Heer Jezus Christus” die Zich opoffert. Brood en wijn worden aangedragen, bereid en bestemd voor de wezensverandering in Christus. Maar de gedoopte gelovige is niet alleen toeschouwer. Ook hier participeert hij, wat ook blijkt uit het gebed van de priester als hij in de Klassieke Latijnse Mis (in het Nederlands vertaald) zegt: “Laat heden óns offer zo voor Uw aanschijn voltrokken worden, dat het U aangenaam is, Heer, onze God”. Óns offer, later in het Orate Fratres gebed door de priester aangeduid met: “mijn en uw offer”. Ook hier geldt de opdracht van Jezus: doet dit om Mij te gedenken. Dat dit slaat allereerst op de consecratie, maar ook op alle elementen van de Mis die aan die consecratie vooraf gaan of die erna komen en ermee in verband staan. Dus brood en wijn opdragen, iets offeren, onszelf offeren met het denken aan Jezus lijden en dood. In navolging van Christus al onze werken en lijden van de afgelopen week en de komende week opdragen aan God de Vader. In de Mis gaat Christus door de priester “aan de haal met onze offers” en maakt dat tot Zijn offer. Dat symboliseert ook dat druppeltje water in de wijn bij de offerande, zo bescheiden is onze participatie dan ook weer. Maria noemt zichzelf eenvoudige dienstmaagd. Alleen door Hem en met Hem en in Hem heeft ons offer de waarde in de ogen van God de Vader. “Los van Mij kunt ge niets,” zegt Christus.

Communie, vereniging van twee offerende personen

Het ontvangen van Christus in de communie moet natuurlijk geen apathisch gebeuren zijn. Natuurlijk komt de gehele Christus, die geleden heeft onder Pontius Pilatus, gekruisigd, gestorven en verrezen tot ons. Het verenigen met Hem kan niet anders dan een innerlijk opgebouwd en gevoed worden als gevolg hebben. Maar de communie is ook een ontmoeting en **vereniging van twee personen die offeren**. Christus met zijn kruisoffer en de communicant met zijn offerande.

Epistel, Evangelie, homilie en luisteren

Ook luisteren is een kernthema in het synodale proces. Christus zegt daarover: "Mijn schapen luisteren naar mijn

stem; Ik ken ze en zij volgen Mij." Die stem van Christus klinkt door in epistel, Evangelie en homilie. Het luisteren is openstaan voor Christus, Hem begrijpen, Hem gehoorzamen en in Hem geloven. Dat actief geloven belijdt je in het Credo. De volgorde in de Mis is weer logisch: eerst luisteren, dan wat zeggen of belijden.

Moge het overwegen van de Mis leiden tot een optimale participatie in de Mis om Christus te gedenken.

*Getekend Edwin Veldman,
diaken Vriend van het Erfgoed*

Heilige Clemens-Maria Hofbauer, patroon in hopeloze zaken

Kenmerkend voor de heilige Clemens-Maria Hofbauer zijn de voortdurende tegenslagen en teleurstellingen waarmee hij te maken kreeg in zijn leven. Het begon al met het sterven van zijn vader toen Clemens pas zes jaar oud was. Zijn moeder was alleen verantwoordelijk voor het gezin met twaalf kinderen. Clemens was het negende kind. Moeder Hofbauer was een zeer gelovige vrouw en hield hem na de dood van zijn vader het kruisbeeld voor en zei: "Deze zal voortaan je vader zijn, zorg dat je de weg des Heren bewandelt".

Clemens ging al jong werken omdat er in het gezin geen geld was voor school. Hij begon als bakkersleerling maar voelde een roeping tot het priesterschap. Hij was dagelijks misdienaar omdat hij graag de Heilige Mis bijwoonde. Als bakkersleerling bracht hij vroeg in de ochtend brood rond naar de mensen. Men heeft hem weleens horen zeggen: "Mocht ik toch als priester eens het hemels Brood in mijn handen dragen". Een lokale priester herkende de godsvrucht bij Clemens en hielp met het leren van onder andere Latijn. Echter, toen Clemens veertien jaar oud was stierf deze priester en daarmee eindigde ook het onderricht.

Clemens-Maria Hofbauer

Geboren: 26 december 1751 in het huidige Tsjechië (Tasswitz)
Gestorven: 15 maart 1820 in Wenen

De roep naar het religieuze leven bleef sterk bij Clemens en hij besloot als kluizenaar te gaan leven. Na enige tijd voelde hij toch weer de drang om in de samenleving God te dienen, dat kon hij als kluizenaar niet doen. Hij probeerde te studeren voor priester, die hij betaalde door verschillende karweitjes en klusjes te doen. Er kwam weer iets tussen en hij werd opnieuw kluizenaar en daarna weer bakker. Door financiële hulp van een paar rijke dames kon hij eindelijk gaan studeren aan de universiteit van Wenen en zijn priesterstudie voltooien. Hij was inmiddels 34 jaar oud.

Als priester droeg hij altijd met veel eerbied en emotie de Heilige Mis op en vele ooggetuigen waren diep onder de indruk van de wijze waarop hij dat deed. Hij had vaak tranen in zijn ogen tijdens de consecratie en zijn gezicht straalde.

Pater/priester in de orde der Redemptoristen

Clemens trad toe tot de orde van de Redemptoristen. In de naam zit het woord: redemptie, ofwel de verlossing van de ziel. De orde richt zich dan ook bijzonder op de zielzorg en verkondiging van het Evangelie aan de armen en mensen aan de rand van de samenleving. Er is veel aandacht voor de katholieke moraal en zeden. De ordeleden kenmerken zich door eenvoud en armoede en het leven onder de armen.

Na zijn intreden bij de Redemptoristen werd Clemens Maria uitgezonden naar Noord-Europa waar hij tientallen jaren werkte aan de stichting van nieuwe kloosters voor zijn congregatie in Duitsland, Polen en Zwitserland.

Ook tijdens zijn priesterleven kreeg hij voortdurend te maken met problemen en tegenslag. Hij leefde in een periode waarin de vrijmetselarij stevige grip kreeg op politiek en overheid. Door politieke druk op de kerk en congregaties ondervond ook Clemens de gevolgen in zijn werk.

Verschillende kloosters die hij had gesticht werden gesloten, de congregatie werd uit meerdere landen verbannen en hijzelf kreeg zelfs door zijn overste een jaar lang een preekverbod opgelegd. Dit kwam vooral hard aan omdat het preken en onderrichten tot zijn hoofdtaak behoorde. Aan het einde van zijn leven maakte hij nog mee dat de congregatie der Redemptoristen tenminste in Oostenrijk wettelijk werd erkend.

Ook door medebroeders werd hij vaak niet begrepen. Door vijanden van de kerk werd hij voortduren onder druk gezet en hij werd zelfs bewaakt door de politie die zijn veiligheid moest garanderen. Clemens bleef echter onuitputtelijk doorgaan met zijn strijd, vaak ten koste van zijn gezondheid. Hij sliep maar een paar uur per nacht en was regelmatig ziek op bed vanwege oververmoeidheid.

Zijn zielenijver

Door onuitputtelijke inzet voor de armen en studenten in Wenen kreeg hij in de volksmond de naam "Apostel van Wenen". Het was verklaarbaar dat vooral deze twee groepen zijn bijzondere aandacht hadden. Uit eigen ervaring wist hij hoe het was om arm te zijn en als student kende hij ook het studentenleven aan de Universiteit van Wenen met alle verleidingen in moreel opzicht. Als priester was hij dag en nacht in de weer in de zielzorg. Daarnaast verzamelde hij brood bij bevriende bakkers die hij nog kende en bracht het naar de arme mensen thuis. Hij gaf zelf zijn eigen eten weg waardoor hij regelmatig honger moest lijden.

In Warschau richtte hij een weeshuis op (hij was zelf ook een weeskind) en was vaak bedelend onderweg voor de weeskinderen. Toen hij eens een man om een aalmoes vroeg, werd de man boos en spuwde hem in het gezicht. Clemens antwoordde: "Dat was voor mij, maar geef me nu ook iets voor mijn weeskinderen". De man schaamde zich en gaf vervolgens een goede gift.

Onder invloed van modernistische opvattingen, verlichtings-ideeën en vrijmetselarij kwamen het religieuze leven en de kerk onder druk te staan. Niet alleen werden kloosters gesloten, maar ook op universiteiten kreeg dat gedachten-goed veel aanhang. Clemens kende uit eigen ervaring de verleidingen van het studentenleven en was daarom speciaal begaan met het onderricht in geloof en zeden aan studenten. Als hij 's avonds laat thuis kwam zaten er studenten van de Weense universiteit op hem te wachten. Onvermoeibaar onderwees hij hen soms tot in de nacht. De eerste redemptoristen in Oostenrijk waren studenten

van de Weense universiteit die dankzij Clemens tot geloof waren gekomen.

Hij stond dan om 04.00 uur in de ochtend op en was weer onderweg voor het zielenheil van de mensen. Velen kwamen door Clemens tot bekering of werden op hun sterfbed nog katholiek. Door alle vermoeidheid, honger en uitputting werd Clemens uiteindelijk zwaar ziek en stierf hij op 15 maart 1820 aan tyfus en zwarte pokken. Hij had een voorliefde voor het Angelus-gebed, driemaal per dag. Tijdens het bidden van het Angelus en het luiden van het Angelus-klokje is hij gestorven.

Hopeloze Zaken

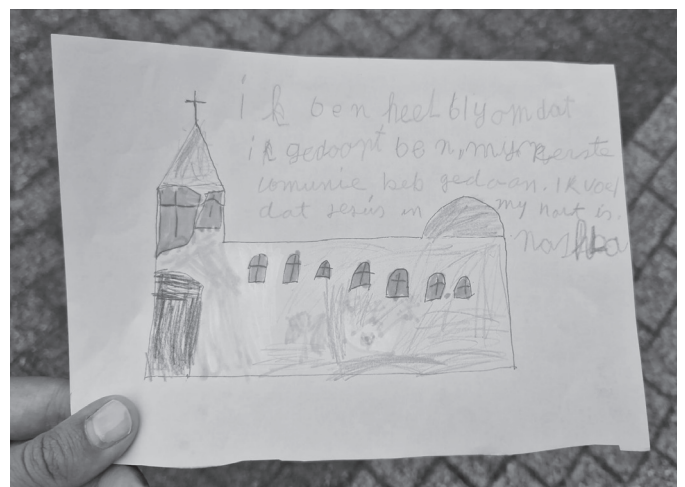
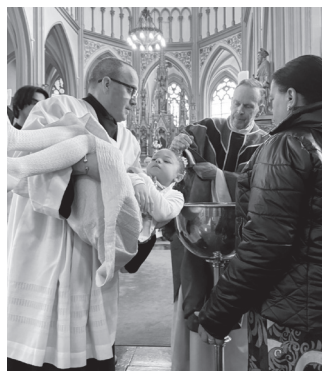
Al vrij snel na zijn dood werden er genezingen van ziekten gemeld bij de congregatie die werden toegeschreven aan gebed tot Clemens. Er is een noveengebed ontstaan waarin bijzonder de hulp van de Heilige Clemens wordt ingeroepen als voorspreker bij God. Er zijn vele wonderen bekend voor uiteenlopende zaken van genezing van ernstige zieken die door de artsen waren opgegeven of ook tot verkrijgen van een baan etc. De bijnaam "patroon in hopeloze zaken" is eigenlijk niet zo verwonderlijk gezien alle tegenslagen die Clemens in zijn eigen leven heeft moeten overwinnen. Voor veel uitzichtloze situaties is na het bidden van het noveengebed (9 dagen lang) een oplossing verkregen. Een treffend voorbeeld van de afgelopen jaren is dat van een jong meisje met grote gezondheidsproblemen, die in Europa niet meer kon worden geholpen en voor een zware operatie naar de VS moest gaan. Na een 2e noveengebed tot de Heilige Clemens was het meisje genezen en was geen enkele operatie meer nodig.

Het noveengebed voor jezelf of voor een ander in combinatie met het doen van een offertje is bijzonder aan te raden voor moeilijke situaties.

Getekend Wim de Wit

Kind aan het woord

Sinds ongeveer een jaartje nu, mogen wij Nashla van Dijk in ons kinderwoord-dienst groepje verwelkomen. Nashla is nu 7 jaar. Zij is nog geen half jaar geleden gedoopt. En kort hierop mocht zij al gelijk haar Eerste Communie ontvangen. We zijn erg dankbaar met haar in ons groepje en dat dit steeds mag groeien.

"Ik ben heel blij omdat ik gedoopt ben. Mijn eerste communie heb gedaan. Ik voel dat Jezus in mijn hart is."

- Nashla

Met de pastoor op reis naar Fatima

In het najaar van 2024 kreeg ik van een goede kennis het aanbod om mee te gaan op vakantie. Ook de pastoor zou mee op reis gaan. Met zijn viertallen naar Portugal, met als bestemming Fatima. Ik vond het heel bijzonder en attent, maar tegelijk nam mijn vlieg angst de overhand. Ik ben namelijk wel vaker met het vliegtuig op reis geweest, om precies te zijn: één keer in de vorige eeuw. Het enthousiasme van mijn familie maakte dat ik weinig te kiezen had en toen ik 's morgens op het parochiecentrum kwam en er met de pastoor sprak over dit mooie voorstel, bleek dat de keuze voor mij reeds gemaakt was. Terugkijkend een hele juiste keuze.

Op 12 juni, om 10.30 uur werden we thuis opgehaald en gingen we richting Eindhoven. Op de luchthaven was voor mij alles nieuw en onbekend. Maar gelukkig hadden we een fantastische reisleidster, Karien, en zij bracht ons in vlot tempo naar de incheckbalie. Alles verliep vlot, enkel de pastoor moest zijn koffer ter controle openmaken. Dat zorgde bij ons wel voor een klein hilarisch moment. Ik nam nog een paar rustgevendende pilletjes op advies van een parochiaan, en daar zat ik, in het vliegtuig, op weg naar Faro. Ik was heel rustig en de leuke gesprekken tijdens de vlucht hebben daar ook zeker toe bijgedragen. Na een zeer voorspoedige vlucht, zonder turbulentie werd na drie uur vliegen de landing ingezet. Ook die ging voortreffelijk.

In Faro stond de gehuurde auto klaar om ons naar het huis van Alexander en Karien te brengen in Albufeira. We kregen een rondleiding en ieder trok zich even terug in zijn eigen kamer. Alles mooi en goed verzorgd en smaakvol ingericht.

We maakten kennis met de omgeving en 's avonds aten we op het gezellige dorpsplein. De tweede dag begon met een Heilige Mis in Albufeira en deze eucharistie werd mede opgedragen door pastoor Kerssemakers. Wat fijn als je de taal dan meester bent. De plaatselijke priester was een zeer vriendelijke pastoor van 85 jaar die ons na de Heilige Mis nog even meenam naar de pastorie met prachtig uitzicht op zee. Aansluitend maakten we een mooie rit in de omgeving en een wandeling langs de Atlantische oceaan. De derde dag vertrokken we na het ontbijt richting Fatima, ongeveer drie uur reizen. Ons hotel was naast het heiligdom.

De eerste indruk, op het grote plein, was voor mij heel indrukwekkend en zorgde voor een heel bijzondere ervaring die ik niet had willen missen. Fijn dat ik er was en dit welkom van Moeder Maria zo mocht ervaren. 's Middags gingen we naar de kerk, daarna naar de kapel van de Heilige Maagd Maria en brachten we een bezoek aan de basiliek. Zondag om 7.30 uur zaten wij in de basiliek en toen de priesters in processie binnenkwamen was dit voor de pastoor en voor ons een bijzonder moment. Samen met de pastoor van de basiliek mocht pastoor Kerssemakers namelijk voorgaan in de Heilige Mis in een druk bezochte viering. Het maakte indruk op ons en op de pastoor, een moment dat we niet snel zullen vergeten. Na de mis brachten we een bezoek aan Aljustrel, een klein gehucht bij Fatima, en de geboorteplaats van de drie herderskinderen die getuige waren van de verschijningen van de Engel en van Onze Lieve Vrouw van Fatima: Lúcia, Francisco en Jacinta. Een mooie wandeling bracht ons tot de plaats van de verschijningen. Een rustige en vredige omgeving, uitnodigend tot een mooi gebed. In de namiddag reisden we terug naar Albufeira.

We hebben tijdens deze onverwachte, bijzondere reis, gebeden en zinvolle gesprekken gevoerd over geloof, over het verleden, de huidige tijd en de toekomst. Een conclusie: alles heeft een bedoeling en hoe of wat of wanneer ligt in de handen van Onze Lieve Heer. Daarnaast hebben we ook genoten van gezellige avonden op een terras, heerlijk eten en een lekker wijntje.

Tot slot: wat ben ik blij dat ik ja heb gezegd om met deze drie personen deze bijzondere reis te maken. Een mooie ervaring waar ik tot op heden nog vaak over vertel en met veel voldoening op terugkijk. We waren een geweldig kwartet. Pastoor, Alex en Karien, het was top!

Getekend koster Richard Radoes

Extra vieringen in de Grote Kerk (M.O.O. kerk) te Oss en in de Sint Willibrorduskerk te Berghem:

- Van maandag t/m zaterdag, aanvang 08.10 uur, worden vooraf aan de h. Mis de 'Laudes' gebeden in de M.O.O. kerk.
- Van maandag t/m zaterdag, aanvang 08.30 uur, h. Mis in de M.O.O. kerk.
- Iedere woensdag en zaterdag na de h. Mis van 08.30 uur wordt er gezamenlijk een 'Rozenhoedje' gebeden.
- Iedere dinsdag- donderdag- en vrijdag, aanvang 18.40 uur, worden vooraf aan de h. Mis de 'Vespers' gebeden in de M.O.O. kerk.
- Iedere dinsdag- donderdag- en vrijdag, aanvang 19.00 uur, h. Mis in de M.O.O. kerk.
- Iedere woensdagavond, aanvang 18.00 uur Eucharistische Aanbidding en 19.00 uur H. Mis in de Sint Willibrorduskerk Berghem.
- Iedere donderdagmiddag 'Stille Aanbidding van het H. Sacrament' van 14.00 tot 16.00 uur in de M.O.O. kerk.
- Iedere vrijdagavond na de H. Mis van 19.00 uur, Eucharistische Aanbidding en biechtgelegenheid tot 20.00 uur.
- Iedere 4de zondag van de maand 'Spaanstalige' h. Mis, aanvang 17.00 uur in de M.O.O. kerk (Grote Kerk).

Biechtgelegenheid: Iedere zaterdag in de Grote Kerk van 17.30 - 18.00 uur of op afspraak.

Dit alles onder voorbehoud. Voor eventuele wijzigingen of aanpassingen van deze agenda, kijk op de website van de Parochie Willibrordus voor de actuele tijden: www.parochiewillibrordus.nl

23 ^e zondag				
Zaterdag	6 sep	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Don Bosco koor
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	7 sep	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Met familiecatechese - Gregoriaanse Scola
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
Kruisverheffing				
Zaterdag	13 sep	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	14 sep	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Seniorenkoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Herenkoor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
23 ^e zondag				
Zaterdag	20 sep	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Cantors
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	21 sep	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Met familiecatechese - M.O.O. koor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis

26 ^e zondag				
Zaterdag	27 sep	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	28 sep	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Chanteurs de St. Gerard
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
		17.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Spaanse mis
27 ^e zondag				
Zaterdag	4 okt	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Cantors
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	5 okt	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Met familiecatechese - Gregoriaanse Scola
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
28 ^e zondag				
Zaterdag	11 okt	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	12 okt	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Seniorenkoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Herenkoor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
29 ^e zondag				
Zaterdag	18 okt	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Cantors
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	19 okt	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Met familiecatechese - M.O.O. koor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
30 ^e zondag				
Zaterdag	25 okt	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	26 okt	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Chanteurs de St. Gerard
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
		17.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Spaanse mis
Allerheiligen				
Zaterdag	1 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Cantors
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
		19.00 uur	Sint Willibrordus Berghem	
Allerzielen				
Zondag	2 nov	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Met familiecatechese - Gregoriaanse Scola
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
H. Willibrordus				
Zaterdag	8 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	9 nov	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Seniorenkoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	H. Willibrordus - Alle koren
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis

33 ^e zondag				
Zaterdag	15 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Cantors
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	16 nov	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Met familiecatechese - M.O.O. koor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
Christus Koning				
Zaterdag	22 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	23 nov	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Chanteurs de St. Gerard
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
		17.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Spaanse mis
1 ^e Advent				
Zaterdag	29 nov	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Cantors
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	30 nov	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Ensemble
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Met familiecatechese - Herenkoor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
2 ^e Advent				
Zaterdag	6 dec	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	7 dec	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Gregoriaanse Scola
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
Patroonsfeest M.O.O.				
Maandag	8 dec	19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Cantors
3 ^e Advent				
Zaterdag	13 dec	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Cantors
		19.00 uur	Sint Petrus' Banden Macharen	
Zondag	14 dec	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Met familiecatechese - Herenkoor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis
4 ^e Advent				
Zaterdag	20 dec	08.30 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
		19.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	
Zondag	21 dec	09.30 uur	Sint Willibrordus Berghem	Parochiekoor
		10.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	M.O.O. koor
		12.00 uur	M.O.O. Grote Kerk Oss	Tridentijnse H. Mis

Sam's kledingactie voor het Liliane Fonds

Al bijna 60 jaar zet Stichting Sam's Kledingactie zich in voor kwetsbare mensen in ontwikkelingslanden. Mee kunnen doen aan de samenleving biedt kansen voor de toekomst. Het volledig mee kunnen draaien in de samenleving, brengt voor mensen met een handicap vaak uitdagingen met zich mee.

Dankzij de beschikbaarheid van de juiste hulpmiddelen, kan er een zelfstandig bestaan worden opgebouwd, onderwijs gevolgd worden en kan er gewerkt worden aan een toekomst. Maar wat als deze middelen niet of nauwelijks beschikbaar zijn en je daarmee onvoldoende kansen krijgt om jezelf te ontwikkelen, onderwijs te volgen en een zelfstandig bestaan op te bouwen? Dan krijg je te maken met een nog grotere beperking, namelijk het gebrek aan een eerlijke kans.

Het Liliane Fonds zet zich in voor deze kwetsbare mensen, om hun rechten voor een fatsoenlijk en waardig leven te bevorderen, hun toekomstkansen te vergroten met als doel dat ze er toe doen in de samenleving.

India: 2 op de 100 mensen hebben hulpmiddelen nodig

In India wordt het aantal mensen met een handicap die hulpmiddelen nodig hebben met de dag meer. Er waren in Noord-India in 2011 maar liefst 4,15 miljoen mensen met een handicap. Dat komt neer op 2 op de 100 kinderen, jongeren en volwassenen met een lichamelijke of geestelijke handicap.

De noodzaak voor het inzetten van hulpmiddelen is groot. Het helpt bij het verbeteren van de levenskwaliteit voor mensen met een handicap. En maakt een groot verschil bij de belemmeringen die zij dagelijks trotseren, met name op het gebied van kwalitatieve en holistische revalidatie.

Het Liliane Fonds zet zich samen met partnerorganisatie JVS in om in Noord-India een inclusieve omgeving te creëren met ruimte voor sociale en economische ontwikkeling voor mensen met een handicap. Zij doen dit door hen toegang te geven tot onderwijs/werk, voor hen op te komen voor gelijke rechten maar ook door ze te ondersteunen op het gebied van hulpmiddelen.

Lever nu uw kleren in

De zakken met kleding kunt u inleveren bij de Grote Kerk (MOO) aan de Begijnestraat 1. Houd de website in de gaten voor de exacte datum. De vrijwilligers zijn van 11.00 tot 13.00u aanwezig om uw goederen in ontvangst te nemen. U mag behalve uw donatie van kleding en schoenen ook speelgoed, knuffels en huishoudtextiel in de vorm van dekbedovertrekken (graag compleet met kussenslopen), lakens, handdoeken, theedoeken, vaatdoeken, washandjes en zakdoeken inleveren. Graag separaat van de kleding verpakt in een gesloten plastic zak. Onze vrijwilligers nemen geen gordijnen, vloerbedekking, tuinkussens en tafelkleden aan.

Wilt u meer informatie over het werk van Sam's Kledingactie of wilt u misschien zelf als vrijwilliger aan de slag? Kijkt u dan eens op www.samskledingactie.nl

In onze Willibrordus Parochie

Dopelingen:

30 maart 2025

☞ Christiaan Petrus Willibrordus Maria Dankers

6 april 2025

☞ Nashla Maria Guerrero Villega van Dijk

19 april 2025

☞ Yahshua Michaël Gabriël Maria de Gelder

19 april 2025

☞ Marcus Johannes van der Kooi

19 april 2025

☞ Arvid Lucas Jacobus Maria Roerdinkholder

19 april 2025

☞ Imme Franciscus Mattias Maria Roerdinkholder

19 april 2025

☞ Eva Maria Cecilia van Berkum

20 april 2025

☞ Megan Charly Johanna Stook

4 mei 2025

☞ Gijs Theodorus Ruurdericus Visser

11 mei 2025

☞ Jan Tomasz Golgowski

17 mei 2025

☞ Felina Anna Maria Schreuder

24 mei 2025

☞ Estelle Gertruda Cornelia Maria Megens

Elke week vakantie

Het is al weer heel wat jaartjes geleden dat ik mij nog druk maakte om andere mensen te overtuigen van het nut en de noodzaak van de vrije zondag. Of dat ik mij druk maakte om het feit dat mijn kinderen alleen een bijbaantje konden krijgen als ze ook op zondag zouden werken. “Een roepende in de woestijn”, want inmiddels is werken op zondag helemaal ingeburgerd. Ik was ook maar opgehouden om nog te spreken over de zondag. Het enige wat mijn vrouw en ik er nog aan doen, is in geen geval zèlf werken of winkelen op zondag. Ook niet naar de supermarkt gaan. Door zelf op zondag boodschappen te doen zet je anderen aan tot werk.

Totdat ik dit voorjaar tussen de krant en de reclame een soort tijdschrift vond met de titel “Zondagsrust”. Daar ging ik eens even goed voor zitten. Het bleek van protestante huize en helemaal kon ik mij niet vinden in alle teksten, maar ik vond het toch wel een dappere poging om de zaak nog eens onder de aandacht te brengen. Dus, toen er een bijdrage geleverd moest worden aan dit parochieblad, hoefde ik niet lang na te denken.

“Denk aan de sabbat; die moet heilig voor u zijn. Zes dagen kunt gij werken en alle arbeid verrichten. Maar de zevende dag is de sabbat voor JHWH uw God. Dan moogt gij geen enkele arbeid verrichten: gij zelf niet, uw zoon niet, uw dochter niet, uw slaaf niet, uw slavin niet, uw dieren niet, zelfs niet de vreemdeling die bij u woont. In zes dagen immers heeft JHWH de hemel, de aarde, de zee met al wat er in is, gemaakt. Maar de zevende dag heeft Hij gerust en zo de sabbat gezegend en tot een heilige dag gemaakt. Zes dagen kunt gij werken, maar de zevende dag moet u heilig zijn, een sabbatdag voor JHWH. Iedereen die dan werkt moet ter dood gebracht worden.”

Het zal meteen opvallen hoe serieus de schending van de sabbat genomen wordt. Degene die dan werkt moet zelfs ter dood gebracht worden. De sabbat is immers een heilige dag. Sommigen zullen zeggen: “De sabbat is een joodse instelling en wij zijn toch geen joden?”

Klopt, maar de christelijke/katholieke versie is in zijn betekenis niet veel anders. “Wees gedachtig dat gij de dag des Heren heiligt.” Aangezien Christus op de derde dag, de zondag, verzezen is, is dat voor ons de dag om te heiligen. “Heiligen”, wat is dat? Het is best moeilijk om dat woord in zijn volheid te duiden, maar een paar van de betekenissen zijn “anders doen zijn, apart zetten, bijzonder maken”. De zondag moet anders zijn dan de andere dagen van de week.

Hebt u zich weleens afgevraagd hoe we aan een zevendaagse week komen? Kijken we naar alle andere tijdsaanduidingen, dan worden die bepaald door zon en maanstanden. De dag, de maand en het jaar zijn afhankelijk van de stand van de aarde en maan, maar de week past daar helemaal niet in. De week is duidelijk een instelling van mensen en wel als opdracht van God vanuit het Scheppingsverhaal en het

boek Exodus. Daar is vastgelegd dat het goed is voor de mens om zes dagen te werken, maar daarna één dag rust te houden. Eén dag in de week te “heiligen”, één dag in de week stil te staan bij het feit dat niet wijzelf onze wereld maken, maar dat God ons die geeft. Het is beter voor een mens om elke week één dag vakantie te hebben dan met een bijna-burn-out naar de zomervakantie te snakken. Maar tijd is geld. En aangezien er veel geld nodig is voor al onze geneugten moet er doorgewerkt worden. Zes dagen bikkelen en de zevende dag alles doen waar men doordeweeks niet aan toegekomen is.

Er is nog oneindig veel meer te zeggen over het belang van de zondag, maar ik moet mij beperken. In de discussies destijds kwam vaak naar voren dat iedereen toch ook gewoon zijn eigen vrije dag kan plannen. Dat hoeft toch niet per se de zondag te zijn? Maar dat bevordert vooral een steeds individualistischer wordende samenleving. Juist die gezamenlijke beleving en het gezamenlijk respecteren van de zondag heeft een belangrijk gemeenschapsvormend karakter. Want het valt niet mee om in de stilte te blijven terwijl de buurman links de heg aan het knippen is en die van rechts het gras aan het maaien. Andere veelgehoorde tegengeluiden: “Ja, maar er moet toch gegeten worden op zondag” en “Ja, maar je kunt de zieken toch niet alleen laten”. Natuurlijk, er zijn werkzaamheden die op zondag gewoon door moeten gaan, maar doe dan niet meer dan wat echt noodzakelijk is. Ik zal er niet over uitweiden maar de joden hadden daar heel goed over nagedacht.

Tenslotte dus de ernst van de zaak. De doodstraf op het schenden van de sabbat. Het is als met zoveel van, wat men noemt, “die regeltjes van de kerk”. Het lijkt er zo vaak op alsof we het allemaal moeten doen of laten om God te “pleasen”. Maar “die regeltjes” zijn er enkel ten bate van de mens zelf. God heeft het niet nodig om door ons “gepleased” te worden. Jezus heeft dat voor eens en voor altijd duidelijk gemaakt: “De sabbat is er voor de mens, niet de mens voor de sabbat”.

Getekend diaken Pieter Raaijmakers

